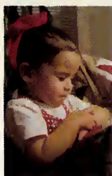
STJERNEN

147. ÅRGANG • NUMMER 9 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • SEPTEMBER 1998

STJERNEN

PÅ OMSLAGET
Foto: Steve Bunderson. *Indsat:* Foto: Michael Van Dorn. Se »Bliv en bedre hjemmelærer eller besøgslærerinde«, side 34.

***BØRNESTJERNENS* FORSIDE**
Foto: Steve Bunderson. Se »Fællestid: Bøn«, side 12.

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

BØRNESTJERNEN

SE SIDE 18

SE *BØRNESTJERNEN*, SIDE 4

September 1998. 147. årgang. Nummer 9
STJERNEN 98989 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Jack H Goaslind

Vejledere: Jay E. Jensen, John M. Madsen

Curriculum Department:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Redaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktører: David Mitchell, DeAnne Walker
Redaktionsassistent: Jenifer Greenwood
Planlægning: Beth Dayley
Tidsskriftasssistent: Konnie Shakespear

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Designer: Tadd R. Peterson
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Jason L. Mumford
Digital Prepress: Jeff Martin

Abonnementsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen

Stjernen: *Redaktør:* Svend Aage Andersen
Kirkenyt: F. Bo Pedersen

Redaktionens adresse:
Translation Division
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg
Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din stjernerepræsentant eller direkte til Nordisk Servicekantor, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046-77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 85 pr. år (inkl. moms og porto) betales direkte i menigheden under "Andet". Skriv: "Stjernen".

Indsend manuskripter og spørgsmål til International Magazines, 50 East North Temple, Floor 25, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA.

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, portugisisk, norsk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk, seks gange om året på indonesisk og thai; kvartalsvis på bulgarsk, cebuano, fijisk, gilbertesisk, islandsk, polsk, rumænsk, russisk, tagalog, tjekkisk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk.

For readers in the United States and Canada:
September 1998 vol. 147 no. 9. STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $14.00. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both old and new address are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

SMUKKE BILLEDER

Da jeg læste *Liahona* (portugisisk) for august 1997, og især mens jeg læste »Den røde tråd«, gik det op for mig, at fotos og billeder har en stor virkning. Jeg vil gerne takke de inspirerede og talentfulde mennesker, som illustrerer de bøger, håndbøger, undervisningsmaterialer og tidsskrifter, som udgives af Kirken.

Giuliana Oliviera Giusti,
Baeta Neves Ward,
São Bernardo Stav i Brasilien

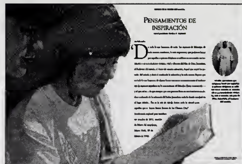
MIT MISSIONSSPROG

Jeg er en kærlig himmelsk Fader taknemlig for, at Kirken udgiver et tidsskrift på så mange forskellige sprog, og at så mange af vor Faders børn kan modtage hans tjenere profeternes budskaber.

Jeg er taknemlig for at modtage *Lys over Norge* (norsk), så jeg kan læse de vigtige budskaber på det sprog, som jeg lærte i den norske mission.

Armando García Martínez,
Ventura 1. Ward,
Ventura Stav i Californien

*[**Redaktørens Bemærkning:** Alle de 31 forskellige sprogudgaver, som Stjernen udgives på, kan leveres til en hvilken som helst adresse i verden. En liste over disse udgaver findes i den første kolonne på denne side. Hvis du er interesseret i at modtage tidsskriftet på et af disse sprog, så kontakt dit lokale distributionscenter.]*

EN AF MINE BEDSTE BESLUTNINGER

At tegne abonnement på *Liahona* (spansk), er en af de bedste beslutninger, jeg nogensinde har truffet. Det, jeg har lært og modtaget ved at læse det, har været til stor velsignelse for mig.

Jeg er især taknemlig for Budskab fra Det Første Præsidentskab i august 1997, som var skrevet af præsident Gordon B. Hinckley. Dette budskab hjalp mig til bedre at forstå livets mening og den vej, der fører til lykke.

Mildred I. Tumbaco Solis,
Jipijapa 1. Gren,
Jipijapa Distrikt i Ecuador

OVERVIND ÅNDELIG MATHED

Efter at have været medlem af Kirken i fire år erfarede jeg, at uanset hvor stærk vores tro er, kan vi alle af og til lide af åndelig mathed. Det var i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tempel, at jeg lærte, hvordan man overvinde sin åndelige mathed. Der erfarede jeg, hvor jeg kommer fra, og hvor jeg skal hen.

Pascal Felix Mbolozi Kiamana,
Fribourg Gren,
Genève Stav i Schweiz

»SANDHEDEN SKAL GØRE JER FRIE«

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Pilatus spurgte: »Hvad er sandhed?« (Joh 18:38). Folk har tumlet med dette spørgsmål i århundreder. Det er enhver mands eller kvindes ansvar at finde sandheden.

Et andet passende spørgsmål lyder: »Hvor finder man sandheden?« Måske finder vi et fingerpeg i følgende historie.

Ali Hafed, som boede i oldtidens Persien, ejede meget jord og mange frugtbare marker med frugtplantager og haver og lånte penge ud mod god rente. Han havde en dejlig familie og »var tilfreds, fordi han var velhavende, og velhavende, fordi han var tilfreds«.

En gammel præst fortalte ham, at hvis han ejede en diamant på størrelse med hans tommelfinger, kunne han købe meget mere jord, end han havde allerede. Ali Hafed sagde: »Kan du fortælle mig, hvor jeg kan finde diamanter?«

Præsten fortalte ham: »Hvis du finder en flod, der løber gennem hvidt sand mellem høje bjerge, vil du altid kunne finde diamanter i det hvide sand.«

Ali Hafed sagde: »Jeg drager af sted.«

Jesu Kristi evangeliums gengivelse med alt, hvad det betyder for os, fandt sted, fordi den 14-årige Joseph Smith søgte efter sandheden inspireret af skriftstedet: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den fra Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den« (Jak 1:5).

TIL VENSTRE: FOTO: BRIAN K. KELLY; TIL HØJRE: JOSEPH SMITH SØGER VISDOM I BIBELEN, AF DALE KILBOURN

Så han solgte sin gård, inddrog de penge, som han havde lånt ud mod renter og overlod sin familie i en nabos varetægt, mens han rejste rundt i mange lande for at finde diamanter.

Manden, som havde købt Ali Hafeds gård, førte sin kamel ud i haven, så den kunne drikke, og da dyret stak sin mule ned i det lave vand, lagde gårdejeren mærke til et underligt lysglimt i bækkens hvide sand. Han stak hånden ned i vandet og fik fat i en sort sten med et sært gnistrede skær. Ikke længe efter besøgte den samme gamle præst Ali Hafeds efterfølger og opdagede, at den sorte sten var en diamant. Da de styrtede ud i haven og rodede i det hvide sand med deres fingre, fandt de mange flere smukke og værdifulde ædelstene. Og sådan fandt man Golcondas diamantminer, som var oldtidens mest værdifulde diamantminer. Hvis Ali Hafed var blevet hjemme og havde gravet i sin egen kælder eller et hvilket som helst andet sted på sin jord, i stedet for at rejse til fremmede lande, så ville han havde rådet over store diamantminer (tilpasset fra Russell H. Conwell, *Acres of Diamonds*, 1915, s. 4–8).

Vores søgen efter sandheden kan ofte minde om Ali Hafeds søgen efter diamanter. Sandheden ligger ikke i fremmede lande, men lige under vores fødder. Sir Winston Churchill sagde engang om en mand: »Af og til snublede han over sandheden, men han rejste sig hurtigt op igen og hastede videre, som om intet var hændt« (fra *The Irrepressible Churchill Stories*, red. Kay Halle, 1966, s. 113).

En af historiens mest betydningsfulde retssager var sagen mod Sokrates. De anklager, som blev rejst mod ham ved domstolen i Athen, var tofoldige: For det første lød de på, at han var ateist og ikke troede på de guder, som staten foreskrev, og for det andet, at han fordærvede ungdommen ved at påvirke dem til at stille spørgsmålstegn ved det athenske samfunds visdom. Sokrates blev dømt af et flertal af nævningene og dømt til døden ved indtagelse af gift.

Som et middel til at finde sandheden opfordres Kirkens medlemmer af deres ledere til at tænke selvstændigt og selv finde sandheden. De opfordres til at overveje, søge, vurdere og derved komme til en sådan kundskab om sandheden, som deres egen samvittighed, med hjælp fra Ånden, fører dem til.

Brigham Young har sagt: »Jeg er mere urolig for, at dette folk har så stor tillid til deres ledere, at de ikke selv spørger Gud, om de virkelig ledes af ham. Jeg frygter, at de slår sig til tåls med en tilstand af blind selvsikkerhed ... Lad enhver mand og kvinde selv, ved Guds Ånds hvisken, få vished om, hvorvidt deres ledere vandrer på den sti, som Herren befaler, eller ej« (*Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe, 1941, s. 135). På den måde behøver ingen at blive ført på vildspor.

At søge og stille spørgsmål er en måde at opnå en kundskab om sandheden på, uanset om den sandhed så er af åndelig, videnskabelig eller moralsk karakter. Jesu Kristi evangeliums gengivelse med alt, hvad det betyder for os, fandt sted, fordi den 14-årige Joseph Smith søgte efter sandheden inspireret af skriftstedet: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den fra Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den« (Jak 1:5).

Mange års erfaring i vore retssale har lært mig, at når det gælder om at få retfærdigheden til at ske fyldest, finder man kun frem til sandheden ved at stille søgende spørgsmål.

Kirkens medlemmer opfordres til at søge lærdom i alle gode bøger og fra enhver nyttig kilde. For »vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt« (13. Trosartikel).

JESUS KRISTUS, AF HARRY ANDERSON

»Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.«

Dronningen af Saba, som havde hørt om Salomos ry, opsøgte ham for at finde ud af, om hans berømte visdom, hans store rigdom og hans prægtige bolig virkelig var så storslåede, som hun havde fået at vide. Det står skrevet, at »hun kom til Jerusalem for at prøve Salomo med gåder« (2 Krøn 9:1). Salomo besvarede alle hendes spørgsmål til hendes tilfredshed, og hun sagde: »Det rygte, jeg hørte i mit land om dine ord og din visdom, talte sandt« (2 Krøn 9:5).

Det vigtigste spørgsmål, som vi hver især må finde svar på, er det spørgsmål, som Amulek stille i Mormons Bog: »Og vi har set, at det store spørgsmål, som ligger jer på sinde er, om ordet er i Guds Søn, eller om der ingen Kristus skal komme« (Alma 34:5).

Nogle mennesker søger i virkeligheden ikke efter sandheden, men er ude på strid. De ønsker ikke oprigtigt at lære, men vil hellere mundhugges, vise deres formodede viden og skabe splid. Apostlen Paulus sagde til Timotheus: »Hold dig fra de tåbelige og hidsige diskussioner; du ved, at de kun fører til stridigheder« (2 Tim 2:23).

Eftersom enhver af os har sin handlefrihed, er det op til hver enkelt af os at afgøre, hvad der er inspireret af Herren, hvad der er rigtigt eller forkert, sandt eller falsk. Præsident J. Reuben Clark jun. (1871-1961) kom med denne udtalelse: »Kirkens medlemmer vil gennem Helligåndens vidnesbyrd kunne vide, hvorvidt Brødrene er ›drevet dertil af den Helligånd‹, når de udtrykker deres mening; og i rette tid vil den kundskab blive bekræftet« (»When Are Church Leader's Words Entitled to Claim of Scripture«, *Church News*, 31. juli 1954, s. 10). Enhver må

De, der oprigtigt spørger under Guds Ånds påvirkning, vil nyde et fællesskab ikke alene med Ånden, men med andre, som også søger sandheden.

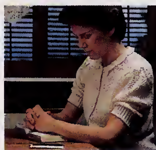

FOTO: LONGIN LONCZYNA JUN.

tage ansvaret for at anerkende eller forkaste sandhedens værdier, som, såfremt de efterleves, kan føre til den største lykke.

Når vi hver især stiller Pilatus' spørgsmål, kan vi lære af Sir Francis Bacons visdom. Han sagde, at sandheden falder i tre dele: For det første, vores søgen, »som er en bejlen til den«, for det andet, kundskaben om den, »som er dens nærhed«, og for det tredje, troen på den, »som er glæden ved den« (»Of Truth«, i *Essays*, udateret, s. 18).

Præsident Harold B. Lee (1899-1973) gav ved flere lejligheder Kirkens ledere det råd at sætte tid af til at tænke og overveje, til at gå i enrum og evaluere tingene. Enhver kan drage nytte af dette kloge råd.

Vi finder en nøgle til personlig kundskab og sandhed i det niende afsnit i Lære og Pagter, som rummer løftet om, at hvis spørgeren vil overveje emnet i sit eget sind, vil de føle en brænden i brystet, som fortæller dem, at det er rigtigt (se L&P 9:8).

Men skønt det er nyttigt og produktivt at indsamle så mange kendsgerninger som muligt, må det søgende sind ikke stoppe her. Henry Alford sagde: »Sandheden består ikke i den pinlige nøjagtighed, men i formidlingen af det rette indtryk; og der findes vage måder at udtrykke sig på, som rummer større sandhed, end de nøgne kendsgerninger gør. Da salmisten skrev: ›Tårer strømmer fra mine øjne, fordi de ikke holder din lov‹ (se Sl 119:136), var det ikke kendsgerningerne, han fremførte, men han udtrykte sandheden på en dybere og sandere måde, end kendsgerningerne ville gøre.«

De, der oprigtigt spørger under Guds Ånds påvirkning, vil nyde et fællesskab ikke alene med Ånden, men med andre, som også søger sandheden. Thomas Carlyle sagde: »Jeg har altid måtte konstatere, at den oprigtige sandhed i vores sind er tiltrækkende for et andet sind, som også oprigtigt elsker sandheden.«

Der findes ingen større sandhed, end den som Frelseren udtrykte: »I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer frie« (Joh 8:32), og han fortsætter: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig« (Joh 14:6) og »enhver, som er af sandheden, hører min røst« (Joh 18:37).

Enhver, der ønsker at hæve sig til et højere niveau, må gøre en ydmyg og oprigtig indsats for at finde ud af, hvor sandheden findes. Denne søgen skal finde sted i deres *hjerte* såvel som i deres *sind* og *liv*. Må enhver af os samvittighedsfuldt søge at kende Guds sandheder og modigt efterleve de sandheder i kærlighed og taknemlighed. □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. »Hvad er sandhed?« og »hvor findes sandheden?« er vigtige spørgsmål, som dukker op på forskellige tidspunkter i et menneskes liv.

2. Kirkens ledere opfordrer os til hver især at overveje, søge, vurdere og lade os lede af Guds Ånd i vores meditation, så vi kan finde svar på disse spørgsmål.

3. Mennesker, som beder og søger oprigtigt, nyder ikke blot fællesskab med Helligånden, men kan også hjælpe andre, der søger efter sandheden.

4. Det vigtigste spørgsmål, som alle på et eller andet tidspunkt skal svare på, er, »om ordet (sandheden) er i Guds Søn, eller om der ingen Kristus skal komme« (Alma 34:5).

5. En ydmyg og oprigtig søgen efter sandheden fordrer, at man gransker sit eget hjerte, sind og levevis.

Kan du tilgive mig?

Patricia H. Morrell

En sommerdag kiggede jeg ud af mit vindue og så hende – min fjende – komme gående op ad vejen. Jeg kviede mig ved at tale med hende, men nu havde jeg chancen. Det var nu eller aldrig. Jeg havde sommerfugle i maven, mit hjerte hamrede, og jeg rystede over det hele, mens jeg løb ud til hoveddøren.

Vores fjendskab var begyndt ganske uskyldigt som følge af vores moderlige omsorg for vores børn. Min søn havde været oppe at slås med hendes søn, og hun kom hjem til os for at tale med mig. Men jeg følte, at hun var ude på at fortælle mig, hvordan jeg skulle opdrage min søn. Skønt drengene snart blev gode venner igen, så gjorde deres mødre det ikke.

I de følgende uger hørte jeg fra vores naboer, at hun udtalte sig meget kritisk om mig. Det sårede mig dybt, og snart begyndte jeg også at bagtale hende. Vi gjorde os store anstrengelser for at undgå hinanden, og gik så vidt som til at gå på hver sin side af gaden. Fjendskabet strakte sig over to lange år.

En dag, da jeg lå på knæ og bad, faldt tanken mig ind, at hvis jeg vedblev med at nære dårlige følelser over for hende, ville jeg ikke kunne blive ved med at have Ånden hos mig. Jeg blev klar over, at jeg havde ladet hadet vokse i mit hjerte, og det had tærede på min sjæl.

Jeg havde inderlig brug for min himmelske Faders og hans Ånds nærvær, og jeg havde i høj grad brug for at omvende mig. Jeg fastede og bad om hjælp til at fjerne fjendskabet mellem os. Jeg havde brug for en mulighed for at få det bragt ud af verden.

Nu så det ud til, at mine bønner var blevet besvaret. Jeg tog mod til mig, fór ud af døren og lagde hånden på hendes skulder. Hun stirrede chokeret på mig. Så røg det ud af mig: »Kan du tilgive mig? Jeg ved ikke, om vi nogensinde kan blive venner, og jeg ved ikke, hvad du vil gøre i fremtiden, men jeg lover dig, at jeg aldrig mere vil tale dårligt om dig. Jeg vil ikke længere betragte dig som min fjende.«

Det, der derefter skete, er svært at beskrive. Herrens dejlige Ånd omsluttede os begge. Da vi omfavnede hinanden, smeltede al vores bitterhed bort. Vi græd og knugede hinanden og lo.

Kærlighed, glæde og fred er så vidunderlige velsignelser, at jeg undrede mig over, hvorfor jeg havde valgt at bære rundt på vredens og bitterhedens tunge byrder, som havde tynget min sjæl og tæret på min åndelige styrke i så lang tid. Jeg glæder mig over at kunne sige, at jeg har holdt mit løfte, og at vi er blevet venner. Jeg er siden flyttet fra kvarteret, men jeg har ikke glemt den lektion i tilgivelse og kærlighed, som jeg lærte hin dejlige sommerdag. □

ILLUSTRERET AF BRIAN CALL

Min anden dåb

Fortalt til Michael J. Bearman af Chen Jya Shen

FOTO: VENLIGST UDLÅNT AF MICHAEL J. BERMAN

Jeg er født og opvokset i Kina og gjorde tjeneste som soldat der. Senere, mens jeg boede i Taiwan, hørte jeg om Jesus Kristus og blev døbt af en protestantisk missionær fra Nordeuropa. Gennem de følgende 42 år var jeg en aktiv fortaler for kristendommen og leder i mit trossamfund.

Skønt jeg holdt fast ved min kristne tro, følte jeg mig ikke længere tilfreds med min kirke og begyndte at søge sandheden andetsteds. Så da to sidste dages hellige missionærer bankede på min dør i september 1993, lukkede jeg dem med glæde ind. Søster Nelson og søster Shao fortalte mig om Mormons Bogs budskab, og jeg tog imod et eksemplar af bogen. Men mit sind var i vildrede, for jeg havde hørt mange angreb på denne »mormonkirke«. Søstrene brugte to timer på at besvare mine spørgsmål.

Da de besøgte mig næste gang, indbød de mig til at gå i kirke med dem. Jeg trådte ind i deres lejede bygning i Lungtan Taoyuan for første gang sidst i september. Jeg fandt blandt andet ud af, at de også troede på Bibelen! Denne opdagelse fik mig til at ile hjem efter mine skrifter i pausen mellem møderne.

Den følgende søndag kom søstrene tilbage, ledsaget af to unge mænd, som hed ældste Roser og ældste Bearman. Et af de første emner, som ældsterne forklarede for mig, var, at Faderen og Sønnen havde vist sig for Joseph Smith som svar på hans bøn om, hvilken kirke han skulle tilslutte sig. Vi læste en stor del af denne beretning højt, blandt andet dette vers:

»Der blev svaret mig, at jeg ikke skulle slutte mig til nogen af dem, thi de var alle forkerte. Den person, som talte til mig, sagde, at alle deres trosbekendelser var en vederstyggelighed for ham, og at disse lærere alle var fordærvede, at ›de drager nær til mig med læberne, men deres hjerter er langt fra mig. De lærer sådanne lærdomme, som er menneskebud og har gudfrygtighedens skin, men fornægter dens kraft‹« (JS–H 1:19).

Disse ord gav genklang dybt i mit hjerte, og Ånden var meget stærk. Jeg så op efter at have læst det skriftsted og sagde blot: »Det er sandt.«

Derefter fortalte ældsterne mig om frafaldet, Kirkens genoprettelse og gengivelsen af præstedømmets myndighed. Men da de opfordrede mig til at blive døbt, blev jeg rystet. Jeg var jo blevet døbt mange år tidligere, også ved nedsænkning. Det syntes så unødvendigt at blive døbt igen. Det virkede som et forræderi mod min tidligere tro.

Ældsterne fik mig til at love at bede om, hvorfor det var vigtigt at blive døbt af en, der har den rette myndighed. Så gik de. Uden at jeg vidste det, begyndte de at faste for mig samme dag. De bad om, at jeg måtte forstå betydningen af at blive døbt med den rette myndighed.

Ældsterne blev glædeligt overrasket, da jeg ved et af vore næste møder bekendtgjorde, at jeg gerne ville døbes som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Min sjæl frydede sig den dag. »Gud har besvaret min bøn,« fortalte jeg dem, »og jeg ved, at det er Guds vilje, at jeg skal døbes.« Glade lagde de hastige planer om, at ordinansen skulle udføres den 14. november 1993.

Det var en smuk og fantastisk oplevelse at træde ned i dåbens vande og senere blive bekræftet som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Da dagens begivenheder var ovre, forsøgte jeg at udtrykke mine følelser for ældsterne. »Jeg har vandret med Herren i mere end 40 år,« fortalte jeg dem, »og i dag er jeg endelig blevet medlem af hans Kirke!« □

Chen Jya Shens (i midten) dejlige dåbsdag. Her er han sammen med sin datter og fuldtidsmissionærerne ældste Bearman (til venstre) og ældste Roser.

Udfordringer i Argentina

DeAnne Walker
FOTO: FORFATTEREN, BORTSET FRA HVOR ANDET ER ANGIVET
BAGGRUNDSFOTO: NÉSTOR CURBELO

I pjecen *Til gavn og styrke for de unge* kommer Det Første Præsidentskab med en udfordring til Kirkens unge: »I er ikke bare almindelige unge mænd og piger. I er udvalgte ånder, som er blevet holdt tilbage for at komme frem i disse dage, hvor fristelserne, ansvaret og mulighederne er størst … I denne tid skal I ikke alene leve retfærdigt, men også være eksempler for jeres omgangskreds.«

De unge sidste dages hellige i Argentina har taget denne udfordring op i Kirken og i seminarklasserne, ved skoleaktiviteter og i deres egne hjem.

I BUENOS AIRES

Når besøgende i Argentina kører fra lufthavnen ind til Buenos Aires, bliver mange af dem slået af forbløffelse over det smukke tempel. Templet, der ligger lige i nærheden af denne travle motorvej, står som en vogter, der våger over byen. Det, de fleste besøgende ikke ved, er, at siden templet blev indviet i 1986, *har* det været en vogter for Argentinas sidste dages hellige. Det er symbol på alt, hvad Kirkens medlemmer, både unge og gamle, finder helligt og smukt.

Ungdomsgrupper fra de omkringliggende områder kommer ofte til templet lørdag morgen for at udføre dåb for de døde. Det er ikke altid let for dem at komme hertil – selv ikke dem, der bor i byen – for afstandene er store i denne enorme storby. Men de unge mænd og unge piger fra Castelar Ward i Castelar Stav i Buenos Aires i Argentina føler sig meget heldige, fordi de bor tæt ved templet og bestræber sig på at udføre dåb en gang om måneden. De taler om nogle af de oplevelser, som de har haft, og om deres voksende vidnesbyrd.

Victor Gorosito, 17 år

Castelar Ward i Castelar Stav i Buenos Aires

»Jeg vil altid huske den første gang, hvor jeg var i templet. Det var en aften, og da vi drejede fra motorvejen og så lysene og det hele, var det bare så smukt. Da jeg trådte ind i templet, følte jeg Ånden meget stærkt. Jeg vidste, at Kirken var sand. Hver gang jeg besøger templet, hjælper det mit vidnesbyrd til at vokse.« – **Victor Gorosito**

Vanesa Rey, 17 år

Castelar Ward i Castelar Stav i Buenos Aires

»Det er vidunderligt at komme i templet, fordi jeg kan blive døbt for mennesker, som er døde. De kan modtage evangeliets velsignelse gennem mig. Jeg kan føle Ånden, fordi jeg ved, at jeg gavner værket, og jeg ved, at det glæder min himmelske Fader.« – **Vanesa Rey**

Enzo Comerci, 13 år

Castelar Ward i Castelar Stav i Buenos Aires

»Jeg var i templet for første gang for et halvt år siden. Jeg syntes, at det var så smukt. Jeg prøver at komme tilbage og udføre dåb, så ofte jeg kan.« – **Enzo Comerci**

Juan Gabriel Barrionuevo, 12 år

Castelar Ward i Castelar Stav i Buenos Aires

»Da præsident Hinckley kom til Buenos Aires, var jeg til stede og hørte ham tale ved den konference, som blev afholdt på et fodboldstadion. Jeg vil aldrig glemme den vidunderlige følelse, som jeg havde, da præsident Hinckley og alle de andre vinkede farvel med hvide lommetørklæder efter mødet.« – **Juan Gabriel Barrionuevo**

En gruppe unge mænd og unge piger fra Castelar Ward holder hvil uden for templet i Buenos Aires i Argentina.

Seminareleverne fra Mendoza samles til morgenseminar på Cerro de la Gloria.

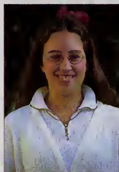
I MENDOZA

Seminarelever fra fire forskellige ward forlader stille deres hjem en time før solopgang. Den kølige efterårsluft får dem til at løbe hurtigt hen til den varme, ventende bil, der allerede er halvt fyldt med søvnige teenagere og ledere. Byen vågner først om to timer, og kun få varevogne og tidlige pendlere deler vejen med den karavane af unge sidste dages hellige, som kører ud af byen og op ad den snoede vej til Cerro de la Gloria.

Da gruppen når frem til bjergtoppen, ses et svagt rødligt orange skær på den østlige horisont, men »Herlighedsbjerget« skjuler stadig på sin skat. I det grå morgenlys synger eleverne en salme, beder en bøn og begynder dagens studium af evangeliet. Og så afgiver mørket sin hemmelighed – stråler af rødt og orange fylder himlen, mens solen afslører det storslåede panorama, som omgiver dagens klasselokale på bjergets top. Andesbjergenes majestætiske tinder ses ude mod vest og de vidtstrakte sletter, som omgiver byen mod øst, viser Skaberens vidunderlige værk.

I disse idylliske omgivelser, som er meget anderledes fra deres normale klasselokale, næres disse unge mænd og unge piger fra Mendoza i Argentina åndeligt og styrkes til at møde den nye dags udfordringer. Mens solen stiger højere på himlen, må morgenstilheden vige for dagens bekymringer, men eleverne bliver lidt længere og taler om de velsignelser, som evangeliet giver dem.

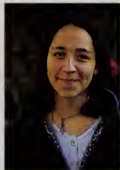
Sofia Carreño, 16 år

Mendoza 2. Ward i Mendoza Stav i Argentina

»Jeg blev døbt, da jeg var ni år, men jeg var inaktiv i tre år. Da jeg begyndte at komme i Kirken igen, var det som at blive døbt pány! Seminar har hjulpet mig til virkelig at forstå evangeliet!« – Sofia Carreño

Miriam Mendoza, 17 år

Godoy Cruz Vest Ward i Godoy Cruz Stav i Argentina

»Jeg har det nogle gange svært i skolen. I går var der en af mine venner, der bød mig på en kop kaffe. Det var svært at sige nej, men jeg fortalte min ven, at jeg er medlem af Kirken, og at min krop er et tempel. Jeg skal passe på min krop.« – Miriam Mendoza

Stella Lucero, 17 år

Mendoza 1. Ward
i Mendoza Stav i Argentina

»I den kirke, som vi tilhørte før, talte de aldrig om Frelseren. Da missionærerne kom til vores hjem sidste år, fortalte de os om Jesus Kristus. Det var derfor, jeg besluttede at blive medlem af Kirken, for jeg ville gerne vide mere om ham.« – Stella Lucero

Maria Eugenia Rossi, 15 år

Godoy Cruz Vest Ward
i Godoy Cruz Stav i Argentina

»Jeg glemmer aldrig, dengang hvor jeg rejste med vores ward ind for at høre præsident Gordon B. Hinckley tale i Buenos Aires. Busrejsen varede to hele dage – 16 timer hver vej. Da profeten talte, vidste jeg, at hans ord stammede fra Jesus Kristus. Jeg fornemmede noget meget stærkt i mit hjerte. Jeg vidste, at Kirken var sand.« – Maria Eugenia Rossi

Leandro Lommatzsch, 14 år

Godoy Cruz Vest Ward
i Godoy Cruz Stav i Argentina

»Jeg hørte præsident Hinckley tale i Santiago i Chile, dagen før han kom til Buenos Aires. Jeg blev rørt af Ånden, da jeg hørte profeten tale, og jeg fik tårer i øjnene. Jeg vidste, at det, han sagde, var sandt.« – Leandro Lommatzsch

Yemina Rastelli, 14 år

San Ignacio Ward
i Godoy Cruz Stav i Argentina

»Jeg er så glad for, at jeg går til seminar, fordi det hjælper mig til at være stærk og afholder mig fra at ›være af verden‹ og kæmpe mod alt det, der er dårligt i verden. Jeg ville gerne gå til italiensk i år, men kurset lå samtidig med seminar. Jeg var ked af, at jeg ikke kunne gå til italiensk, men jeg ved, at jeg lærer vigtigere ting i seminar.« – Yemina Rastelli

Karen Nuñez, 16 år

San Ignacio Ward
i Godoy Cruz Stav i Argentina

»Jeg traf min ven Ariel for seks år siden. Noget af det første, jeg fortalte ham var, at jeg er medlem af Kirken. Han var meget interesseret, og nu går han i kirke og til seminar sammen med mig. Jeg ved, at seminar har hjulpet mig til at kende skrifterne bedre og fortælle mine venner om evangeliet.« – Karen Nuñez

Andrés Navarro, 18 år

Maipú de Cuyo Ward
i Maipú de Cuyo Stav i Argentina

»Da jeg gik i folkeskolen, gjorde nogle af mine venner nar ad mig, fordi jeg er medlem af Kirken. Jeg ville gerne fortælle dem om mit vidnesbyrd, men jeg var for genert. Jeg besluttede mig for at bede om det, og da jeg havde bedt, kunne jeg bære vidnesbyrd for dem. Senere stillede en af mine venner spørgsmål om Kirken, og andre begyndte at lytte. Siden den dag har mine venner vist mig og Kirken mere respekt.« – Andrés Navarro

I SALTA

Byen Salta ligger i Argentinas nordvestligste hjørne tæt på grænsen til Bolivia. I denne smukke, men noget øde egn af landet, går livet sin travle gang, og det er ikke altid let at være en ung sidste dages hellig. Mange nye medlemmer har måtte lave om på deres levevis og har måttet forklare for deres venner og klassekammerater, hvorfor de tror på det, de gør. Nogle kæmper for at få forældre eller familie, som ikke er medlemmer af Kirken, til at forstå, hvad evangeliet betyder for dem.

Da en sidste dages hellige kirkebygning blev raseret af en brand for nogle år siden, udviste de hellige tro og håb. Efter en stor arbejdsindsats og mange ofre stod en smuk, ny kirkebygning færdig, blot 18 måneder efter tragedien. Mange af de unge SDH i Salta udviser samme tro, håb og begejstring for at »bygge«. »Hvordan bygger vi?» vil de måske spørge. Men svaret er ligetil: Ved at stå op kl. 5.00 om morgenen for at deltage i seminar, ved at studere skrifterne dagligt, ved at være gode eksempler for deres venner og ved at samle mod til at bære vidnesbyrd – alt det er med til at bygge Kirkens fremtid.

Natalia Virginia Chaile, 14 år

Olavarria Ward
i Salta Vest Stav i Argentina

Nelida Ivana Gonzalez, 15 år

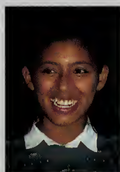

Olavarria Ward
i Salta Vest Stav i Argentina

»Jeg blev ikke medlem af Kirken, før jeg var 12 år, men mit vidnesbyrd er vokset meget siden dengang. Jeg elsker at deltage i seminar og lære mere om Jesus Kristus og hvad han har gjort for os. Jeg tager som regel mine notesbøger med i skole efter seminar, så jeg kan vise dem til mine venner og fortælle dem om Kirken.« – **Natalia Virginia Chaile**

»Da jeg begyndte at gå til seminar, havde jeg ikke noget stærkt vidnesbyrd. Men efter at have læst skrifterne, har jeg følt Kristi kærlighed velsigne min familie og styrke os.« – **Nelida Ivana Gonzalez**

Andrea Lorena Bernel, 14 år

Olavarria Ward
i Salta Vest Stav i Argentina

»Jeg vil gerne være missionær. Jeg fortæller altid mine venner om Kirken, og jeg fortæller dem, at jeg ved, at Kirken er sand. Jeg har hjulpet missionærerne med at finde unge, som de kan undervise, og jeg har lavet aftaler for dem.« – **Andrea Lorena Bernel**

Paola Ramina Martinez, 16 år

Tres Cerritos Ward
i Salta Stav i Argentina

»Da jeg blev døbt, havde jeg ikke den forståelse, som jeg har nu. Jeg har aldrig båret vidnesbyrd i Kirken, men nu vil jeg gerne.« – **Paola Ramina Martinez**

Eva Analia Arce, 17 år

Tres Cerritos Ward
i Salta Stav i Argentina

»Engang bad vi i seminar om, at der måtte komme flere elever. Da vi havde bedt, begyndte tre af vores venner at komme – vi vidste, at det var et svar på vores bøn.« – **Eva Analia Arce**

Maria Saavedra, 15 år

Olavarria Ward
i Salta Vest Stav i Argentina

»Når mine venner spørger mig: ›Hvorfor bander du ikke?‹ og ›Hvorfor drikker du ikke kaffe?‹ så fortæller jeg dem, hvad jeg tror på. Jeg fortæller dem, at vi lærer at være gode eksempler både i Kirken og udenfor.« – ***Maria Saavedra***

»Det er kun to år siden, at jeg blev døbt. Da jeg trådte op af dåbens vande, følte jeg, at der var nogen ved min side.« – ***José Arnaldo Chaile***

José Arnaldo Chaile, 17 år

Olavarria Ward
i Salta Vest Stav i Argentina

GODE EKSEMPLER

Ældste John B. Dickson, tidligere præsident for Sydamerikas sydlige område, fortæller om et ungdomstjenesteprojekt med deltagelse fra hele området, som blev afholdt for flere år siden: »De unge fra Comodoro Rivadavia Stav i Argentina, som ligger i den sydligste del af Argentina, havde besluttet at male 1,25 km hegn langs en strand. 150 unge og deres ledere med hvid maling, bøtter og pensler må have været et opsigtsvækkende syn, for da den lokale radiostation hørte om begivenheden, kom de ned for at se nærmere på det. ›Hvem *er* de unge mennesker?‹ spurgte de. ›De er unge fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.‹ ›Hvorfor gør de det her?‹ ›Fordi de holder af deres samfund og har lyst til at gøre en frivillig indsats.‹ De oplysninger blev sendt ud over radiostationerne og i lokalaviserne.

De unge vidste, at de gjorde noget for andre, og de glemte sig selv, mens de tjente andre,« siger ældste Dickson. »Hvis man ganger det eksempel igen og igen i omtrent 160 stave i området, som alle ydede samfundstjeneste samme dag, så er virkningen fantastisk!«

Og til hverdag, uden nogen form for pressedækning, fortsætter de unge mænd og unge piger i Argentinas 62 stave med at tjene andre og møde deres personlige udfordringer. De er gode eksempler for deres venner og familie, når de studerer evangeliet, hjælper andre og styrker deres eget vidnesbyrd. Virkningen af denne indsats er enestående. ☐

En seminarklasse i Salta

Den levende profets ord

Råd og vejledning fra præsident Gordon B. Hinckley

VIRKE I KIRKEN

»Lad Kirken være jeres kære ven. Lad den være jeres bedste ledsager. Tjen, der hvor I kaldes til at tjene. Gør det, som I bliver bedt om. Enhver stilling, som I får, vil øge jeres evner. Jeg har tjent i mange ansvarsfulde kaldelser inden for denne storslåede organisation. Hver eneste form for virke medførte sine egne velsignelser.

Det vil også kræve uselvisk hengivenhed, urokkelig loyalitet og tro af jer. I vil komme til at tjene i mange forskellige funktioner, inden jeres liv er omme. Nogle af dem vil måske virke ubetydelige, men der er ingen små eller ubetydelige kaldelser i denne Kirke. Enhver kaldelse er vigtig. Enhver kaldelse er nødvendig for værkets vækst. Se aldrig ned på et ansvar i Kirken ...

Gør plads til Kirken i jeres liv. Lad jeres kundskab om dens lære vokse. Lad jeres viden om dens organisation øges. Lad jeres kærlighed til dens evige sandheder blive stedse stærkere.

Kirken vil måske bede jer om at yde ofre. Den vil måske kræve, at I giver det bedste, som I ejer. Det er ikke noget tab, for I vil opdage, at det bliver en investering, som giver afkast, så længe I lever. Kirken er den største kilde til evig sandhed. Tag imod den og hold fast ved den.«[1]

GIV JER TID TIL AT TÆNKE

»Vores tilværelse er meget travl. Vi løber fra det ene til det andet. Vi slider os selv op i den tankeløse stræben efter at nå mål, som er af flygtig værdi. Vi har ret til at bruge lidt tid på at tænke over tingene og udvikle os. Jeg kan huske, da min kære far var så gammel, som jeg er nu. Han boede i et hus med en grund, hvorpå der stod en stenmur. Den var en lav mur, og når det var varmt i vejret, gik han ud og satte sig på sin mur. Jeg syntes, at det virkede, som om han sad derude i timevis og tænkte, mediterede og funderede over det, som han ville sige og skrive, for han var en meget talentfuld taler og forfatter. Han læste meget, selv i sin høje alder. Han holdt aldrig op med at udvikle sig. For ham var livet og det at tænke et storslået eventyr.«[2]

VI ER KRISTNE

»Er vi kristne? Selvfølgelig er vi det! Det kan intet ærligt menneske benægte. Vi er måske noget anderledes end den traditionelle kristendom. Men ingen tror mere bogstaveligt på Vorherre Jesu Kristi forløsning end vi. Ingen tror mere fundamentalt på, at han var Guds Søn, at han døde for menneskenes synder, at han opstod fra graven, og at han er den levende, opstandne Søn af den levende Fader.

Alle vores lærdomme, alle vores religiøse skikke udspringer af den ene grundlæggende læresætning: ›Vi tror på Gud, den evige Fader, på hans Søn Jesus Kristus og på Helligånden.‹ Det er vores første trosartikel, og alt andet udspringer af den.«[3]

BARMHJERTIGHED

»Frelseren sagde: ›Salige er de barmhjertige, for de skal møde barmhjertighed‹ (Matt 5:7). Der er så meget had i denne verden. Der er så meget bitterhed i verden. Der er så meget selviskhed i verden. Der er så meget arrogance i verden. Hvor er det dog vidunderligt, at vi kender til egenskaben barmhjertighed, som får os til at

TIL VENSTRE: FOTO: JED CLARK; *TIL HØJRE:* DETALJE FRA *BJERGPRÆDIKENEN*, AF CARL BLOCH. ORIGINALEN HÆNGER I SLOTSKIRKEN PÅ FREDERIKSBORG SLOT. GENGIVET MED TILLADELSE FRA FREDERIKSBORGMUSEET.

hjælpe dem med matte knæ, som så at sige ikke kan stå på egne ben – at hjælpe dem i en barmhjertig, kærlig og venlig ånd. Det er jo selve essensen i Herrens evangelium. ›Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem‹ (Matt 7:12). Hvor er der dog brug for, at vi udviser barmhjertighed.«[4]

LEV PÅ EN MÅDE, SÅ I ER VÆRDIGE TIL PRÆSTEDØMMET

»I denne Kirke kan enhver mand, som lever værdigt, blive ordineret til det hellige præstedømme. Og med den ordination følger et enormt ansvar. I mænd, der bærer Guds præstedømme, lever I værdigt? Lever I på en sådan måde, at den Almægtiges kraft kan virke igennem jer? Er I sådan en ægtemand, som I burde være for jeres hustruer? Taler I venligt, respektfuldt og kærligt til hende? Det største, som I nogensinde vil opnå i dette liv, er jeres elskede hustrus følgeskab. Vær aldrig grov over for hende. Tal aldrig ned til hende. I skal altid opløfte og støtte hende. Lad enhver kvinde kunne sige: ›Jeg er så taknemlig for min mand, som jeg elsker, og som jeg ved elsker mig.‹ Er I som præstedømmebærere værdige til at lægge hænderne på de syge, salve dem med indviet olie og velsigne dem, så de kan blive raske igen? Lever I sådan? Holder I synd ude af jeres liv, så I kan være værdige til denne vidunderlige magt? Er I som præstedømmebærere værdige til at virke i Kirkens ledelse? Til at tjene i enhver kaldelse, som I måtte få? Og til at yde jeres bedste?

I unge mænd, som er til stede, har modtaget Det Aronske Præstedømme. Holder I jer værdige til det præstedømme ved at holde jer selve rene og gøre det rette, ›at enhver måtte kunne tale i Herrens navn, han, som er verdens Frelser‹ (L&P 1:20)?«[5] □

NOTER

1. Morgensamling i Institut i Logan i Utah, den 21. oktober 1997.
2. Morgensamling i Institut i Logan i Utah, den 21. oktober 1997.
3. Møde med Religion Newswriters Association i Albuquerque i New Mexico, den 14. september 1997.
4. Regionalkonference i Montevideo i Uruguay, den 10. august 1997.
5. Medlemsmøde i Vava'u i Tonga, den 15. oktober 1997.

»DU MÅ IKKE BEGÅ DRAB«

Arthur R. Bassett

BAGGRUND: *UDEN DEN MINDSTE VREDE*, AF NANCY GLAZIER;
INDSAT: *LOVGIVEREN MOSES*, AF TED HENNINGER

Det sjette bud forbyder mord. Det er minimumskravet. Frelserens eksempel viser os den større forventning: At vi beriger andres liv.

Blandt de skatte, der opbevaredes i den hellige pagtens ark på det gamle Israels tid, var de to stentavler, som de ti bud var skrevet på. De første fire af disse bud omhandler vores forhold til Gud, mens det femte drejer sig om vores forhold til vore forældre. Ifølge traditionen skulle det sjette bud, »Du må ikke begå drab« (2 Mos 20:13), have stået øverst på den anden tavle, som omfatter listen over Herrens vilje med hensyn til vores omgang med vore medmennesker.

Skønt forholdsvis få mennesker føler sig fristet til at slå ihjel, er mange flere end vi aner påvirket af overtrædelsen af dette bud. Vi finder ingen fred i denne verden, hvor drab ofte benyttes som middel til at udføre politisk strategi eller opnå personlig vinding. Vi synes at trænge til et moderne Sinaj-bjerg, fra hvis ophøjede tinder Gud igen kunne lade sin røst tordne: »Du må ikke begå drab!«

ET VERDENSOMSPÆNDENDE PROBLEM

Første verdenskrig blev kaldt krigen, der skulle gøre en ende på al krig. Efter den anden verdenskrig mente mange, at rædsler som jødeudryddelsen, der blev årsag til utallige menneskers død, aldrig ville kunne gentage sig, mens civiliserede nationer så til. Men i de

år, der er gået siden da, har masseudryddelser fundet sted i lande fra Sydøstasien til Afrika og Østeuropa.

Det sjette bud overtrædes også af seriemordere og massemordere i både store og små lande. Bandekrige fører til næsten epidemiske dødsfald, blandet med knivstikkerier, skyderier og anden meningsløs vold. Dette hensynsløse myrderi medfører ufattelige lidelser for de familier, som mister nogle af deres kære, og det skaber frygt blandt dem i hvis byer, landsbyer og nabolag volden hærger.

Jeg mindes med glæde min barndom i en lille by i det sydøstlige Idaho. Jeg kunne gå hjem alene efter at have været i biografen om aftenen eller til en aktivitet på skolen uden at skulle frygte for mit liv. Jeg håber, at det stadig er muligt i visse mindre byer, men jeg fornemmer, at det er et ukendt fænomen mange steder i dag.

DEN MEST AFSKYELIGE SYND

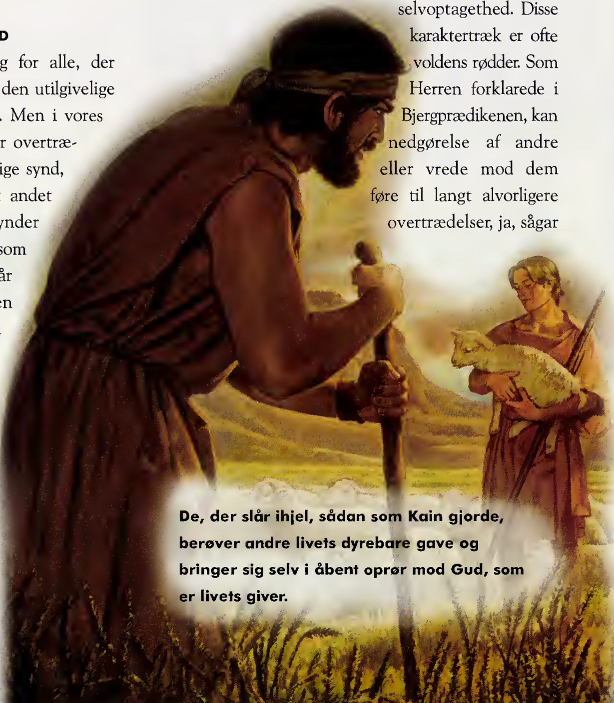
Vi ved, at forsoningen har virkning for alle, der omvender sig, bortset fra dem, der begår den utilgivelige synd mod Helligånden (se Matt 12:31). Men i vores omgang med hinanden her på jorden er overtrædelse af det sjette bud den mest afskyelige synd, som man kan begå. Ved at afbryde et andet menneskes jordiske tilværelse synder morderen alvorligt mod det menneske, som vedkommende har slået ihjel. De, der slår ihjel, stjæler livets dyrebare gave fra en anden og stiller sig selv i åbent oprør mod Gud, der er livets giver.

Desuden bringer mordere sig i en situation, hvor det er umuligt at bede om tilgivelse fra den, man har syndet imod, eller at gøre skaden god igen – i hvert fald i dette liv. Mord er så afskyelig en synd, at profeten Joseph Smith sagde, at mordere »kan ikke få tilgivelse, førend de har betalt til sidste hvid«.[1]

Desuden er der mange af vor tids store moralske emner, som på den ene eller den anden måde har forbindelse til det sjette bud, når vi tager Herrens tilføjelse til det i betragtning: »Du skal ikke … slå ihjel *eller gøre noget sådant*« (L&P 59:6; fremhævelse tilføjet). Vor tids avisoverskrifter og nyhedsudsendelser er fulde af emner om »noget sådant«: Selvmord, abort,[2] medlidenhedsdrab, giftforurening, bevidst overførsel af AIDS-smitte og meget mere.

KONSTANT ÅRVÅGENHED

Den vold, der karakteriserer vores samfund, fortæller os meget om os selv, og hvad vi skal holde øje med i vores eget og vore børns liv. For eksempel skal vi konstant være på vagt over for griskhed og selvoptagethed. Disse karaktertræk er ofte voldens rødder. Som Herren forklarede i Bjergprædikenen, kan nedgørelse af andre eller vrede mod dem føre til langt alvorligere overtrædelser, ja, sågar

De, der slår ihjel, sådan som Kain gjorde, berøver andre livets dyrebare gave og bringer sig selv i åbent oprør mod Gud, som er livets giver.

mord (se Matt 5:21–22). Selviskhed og stolthed ligger som regel til grund for hidsig og voldelig adfærd.

Ofte opstår vores vrede, fordi det hele ikke går sådan, som vi gerne vil have, eller når andre ikke gør det, som vi vil have, at de skal gøre. Hvis vi sidder i en magtposition kan vores vrede komme til udtryk i mange former for »uretfærdigt herredømme« (se L&P 121:34–46). Hvis vi ikke sidder i en magtposition, kan vores vrede ofte give sig udtryk i indestængt had og foragt, der sommetider kan komme til at gå ud over uskyldige. Kong Benjamin var tilsyneladende bekymret for, at dette skulle ske i familien, da han belærte sit folk om ikke alene at give deres børn mad og klæder, men også afholde dem fra at slås og skændes og derved tjene djævelen (se Mosiah 4:14–15).

Ingen gavner sig selv ved hele tiden at opsøge situationer, hvor der opstår negative, grimme følelser. Til tider synes vores samfund at nære en morbid fascination af livets skyggeside, især når det drejer sig om død og vold. Vi ser drab udspille sig igen og igen – ofte i slowmotion – i film og tv. Sommetider bifaldes vold inden for sport og andre konkurrenceprægede aktiviteter. Den detaljerede skildring af vold bliver i sig selv en form for vold, der udøves mod seeren.

Jeg har altid været fascineret af en belæring, som profeten Joseph Smith gav de brødre, der deltog i Zions Hær. Denne gruppe, der var blevet organiseret ved åbenbaring, var beredt på at komme i væbnet kamp mod dem, der forfulgte Kirkens medlemmer i Missouri. De var villige til om nødvendigt at tage liv eller miste deres liv for at forsvare andre. Og dog hindrede profeten dem i at dræbe tre klapperslanger, som de fandt i en af deres lejre. »Lad dem være – gør dem ikke noget! Hvordan kan slangen nogensinde komme af med sin gift, så længe Guds tjenere har den samme tilbøjelighed og fortsætter med at bekrige den? Først må menneskene blive uskadelige og ufarlige, og så dyreverdenen. Når menneskene afkaster deres onde tilbøjeligheder og hører op med at udrydde dyreverdenen, kan løven og lammet ligge sammen og den spæde lege med slangen, uden at der sker barnet noget.«[3]

Hvis samfundet begyndte at skønne på livets hellighed i alle dets afskygninger, ville meget færre mennesker overtræde det sjette bud.

VI LEVER I EN VOLDELIG VERDEN

Men hvad skal vi stille op i en verden fuld af vold? Hvordan skal vi reagere på de problemer, som har forbindelse med overtrædelse af det sjette bud? Skrifterne og vore kirkelederes ord kombineret med tro, håb og kærlighed giver os nogle svar.

Tro på Gud i en voldelig verden. Ved at kende Guds natur kan vi finde styrke til at tackle vores verden. Fordi han nærer stor kærlighed til os, sender han sin Søn med »lægedom til dem, hvis hjerte er knust … for at trøste alle, der sørger« (Es 61:1–2), men han »lader ikke den skyldige ustraffet« (2 Mos 34:7). Profeten Joseph Smith sagde: »Vor himmelske Fader er mere fordomsfri og overbærende i sine synspunkter og uendelig i sin nåde og med sine velsignelser, end vi er rede til at tro eller modtage, men er samtidig frygteligere for de ugudelige, forfærdeligere i udførelsen af sine straffedomme og mere parat til at opdage hvert falsk trin og hver falsk fremgangsmåde, end vi er i stand til at formode, at han er.«[4]

Den første del af disse forvisninger burde øge vores tillid og kærlighed til vor himmelske Fader. Når vi befinder os i dyb forvirring eller fortvivlelse, især når vi har mistet en, der stod os nær, kan vi modtage hans fred (se Joh 14:27). Frelseren gav os også det råd, at vi ikke skal frygte, »end ikke døden«, men at vi skulle tage vare på »sjælens liv« (L&P 101:36–37). Han opfordrer os også til selv at blive fredsstiftere og dermed »Guds børn« (Matt 5:9).

Men advarslen om, at Herren ikke kalder »den skyldige ustraffet« og at hans straffedomme er »forfærdeligere«,

ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

end vi kan forestille os, bør få os til at føle os trygge ved Guds retfærdighed. Han er klar over vores situation, han kender dem, der krænker os, og han vil tage sig af dem på sin egen måde til rette tid.

Håb i en voldelig verden. Sidste dages hellige bør aldrig være at finde blandt denne verdens dommedagsprofeter. Men hvis vi ikke tager os i agt, når vi taler om vor tids problemer og tragedier, kan vores børn få det fejlagtige indtryk, at denne verden ikke duer til noget, og at man ikke kan stole på nogen. Vi må skabe en modvægt til denne tanke, især i vores drøftelser i familien, ved at lægge vægt på, at vi lever i tidernes fylde, hvor nogle af de største begivenheder, som verden nogensinde har oplevet, finder sted – deriblandt forkyndelsen af fredens evangelium. Vi må lære vores børn at være kloge og forsigtige; men vores budskab bør altid være fuldt af håb trods verdens pessimisme. Apostlen Paulus minder os om, at trods verdens synd og fordærv, kan Åndens frugter omfatte kærlighed, glæde og fred (se Gal 5:22–23).

Barmhjertighed i en voldelig verden. Som tilhængere af Jesus Kristus kan vi begrænse virkningen af volden i vores tilværelse og hjem. Vi kan undgå at dømme andre uretfærdigt; derved undgår vi at volde dem og deres familier sorg ved at udbrede fejlagtige meninger og spekulationer. For det andet kan vi fjerne ethvert udtryk for vold i vores tilværelse og hjem. Og for det tredje kan vi søge efter muligheder for at lindre lidelserne, hvor som helst det er muligt – især hos dem, der er blevet ramt over overtrædelse af det sjette bud.

Når vi begår den fejl at dømme andre, har vi en tendens til at betragte dem, der har overtrådt det sjette bud som fortabte sjæle. Men kun Gud kender sine børns tanker og følelser. Da ældste Russell M. Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum skrev om selvmord, berørte han en række emner, der også har at gøre med andre former for overtrædelse af det sjette bud:

»Jeg mener ikke, at dommen for synd altid er så sort og hvid, som nogle af os synes at tro. Herren sagde: ›Du må ikke begå drab.‹ Betyder det, at enhver, der slår ihjel vil blive fordømt, uanset omstændighederne? Den civile straffelov anerkender, at der er forskellige grader af forbrydelser … Jeg tror, at Herren kan skelne mellem hensigter og omstændigheder.«[5]

Ældste Ballard antyder også, at mentale, følelsesmæssige eller fysiske faktorer kan spille ind, når det gælder selvmord, og det på måder, som vi ikke forstår. Ældste Bruce R. McConkie fra De Tolv Apostles Kvorum gav os følgende oplysning: »Mennesker, der udsættes for stort pres, kan miste kontrollen med sig selv og blive så mentalt forvirrede, at de ikke længere er ansvarlige for deres handlinger. Sådanne mennesker skal ikke fordømmes, fordi de har taget deres eget liv. Vi bør også huske på, at det er Herren, der dømmer.«[6]

Lignende overvejelser kan gøre sig gældende, når det drejer sig om abort eller fysiske overgreb. Det er vores ansvar, at være så medfølende som muligt og i alle tilfælde, at overlade dommen til Herren, og hjælpe så godt vi kan. Til tider kan vores indsats være begrænset til bønner for dem, der sørger; af og til kan disse bønner være den eneste måde, hvorpå vi kan bære deres byrder, »at sørge med dem, som sørger og trøste dem, der har trøst behov« (Mosiah 18:9). Men hvor som helst det er muligt, skal vi arbejde på at fremelske en større forståelse for livet og dets formål hos dem, der i deres sorg har trukket sig tilbage fra livet.

HANS BUDSKAB OM LIV

Lige fra min ungdom har jeg ofte tænkt på, hvor dejligt det ville være at have en bestemt tekst fra skriften, som jeg kunne vende tilbage til igen og igen uden at udtømme dens kilde til trøst og belæring. Men der var altid alt for mange gode muligheder i skrifterne til, at jeg kunne skære mit udvalg ned. Men i løbet af de sidste par år er der et bestemt skriftsted, som dukker op i mine tanker igen og

DEN GODE HYRDE, AF DEL PARSON

igen. Jesus sagde ganske enkelt: »Jeg er kommet, for at de skal have liv og have i overflod« (Joh 10:10).

I mine øjne omfatter det ene skriftsted alle de andre relaterede udtalelser og skriftsteder: »Gud, som gav dem livet« (Alma 40:11); »Jeg er vejen og sandheden og livet« (Joh 14:6); »Dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe ... evigt liv« (Moses 1:39) og mange andre. Selve ordet *liv* synes at være synonymt med Frelserens mission. Enhver, hvis hjerte han har rørt, har ved den kontakt opnået et rigere liv.

Da Jesus blev spurgt, hvilket af budene der var det største, svarede han med en kombination af 5 Mos 6:5 og 3 Mos 19:18:

»Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.

Det er det største og det første bud.

Men der er et andet, som står lige med det: ›Du skal elske din næste som dig selv‹.

På de to bud hviler hele loven og profeterne« (Matt 22:37–40).

Kort sagt omfattes alle Guds bud, deriblandt også det sjette af de ti bud, af de to storslåede principper, nemlig kærlighed til Gud og kærlighed til vores medmennesker. Disse principper er de vigtigste elementer af barmhjertigheden, som er Kristi rene kærlighed, og den kærlighed er kernen i evangeliets budskab.

Den, der forstår det, vil også forstå, hvorfor »Du må ikke begå drab« er et af de vigtige bud, når det gælder vores omgang med vore medmennesker. Drab er i direkte modstrid med den mission, som Herren selv bekendtgjorde: »Jeg er kommet, for at de skal have liv ... i overflod« (Joh 10:10).

Kan vi, som hans disciple, byde vore medmennesker mindre end den kærlighed, som gør dette liv i overflod muligt? □

Herren bekendtgjorde selv sin mission: »Jeg er kommet, for at de skal have liv og have i overflod« (Joh 10:10).

NOTER

1. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 225.
2. Ældste Boyd K. Packer fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Bortset fra i de tilfælde, hvor der er tale om de ugudelige forbrydelser incest eller voldtægt, eller hvor kompetente læger mener, at moderens liv er i fare, eller at et misdannet foster ikke vil kunne overleve fødslen, er abort helt klart forbudt. Og selv i disse sjældne tilfælde bør man hengive sig til alvorlig bøn for at kunne træffe det rette valg« (»Pagter«, *Stjernen*, januar 1991, s. 78–79).
3. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 82.
4. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 308.
5. »Selvmord – noget vi ved, og noget vi ikke ved«, *Stjernen*, marts 1988, s. 16.
6. *Mormon Doctrine*, 1966, s. 771.

LED MIG, FØR MIG

Tiffany Lockyer
FOTO: WELDEN ANDERSEN

Sommerferien har altid været en vidunderlig tid for åndelig vækst. Det syntes, som om jeg bedre kunne føle Ånden, når jeg havde mere fritid og ikke var tynget af skolens krav.

Men denne sommer var ganske anderledes. Jeg fyldtes af en sær tomhed og var meget forvirret. Jeg har altid hørt, at vor himmelske Fader kommunikerer med sine børn gennem skrifterne. Så jeg satte mig på min seng med Mormons Bog i hånden og begyndte at bede. »Himmelske Fader, jeg troede, at jeg gjorde det rigtige. Jeg træffer kloge valg, så Helligånden kan finde mig værdig til sit følgeskab, men jeg føler mig så tom indeni. Fader, fortæl mig, hvad jeg har gjort forkert?«

Derefter slog jeg op i skriften og faldt over Alma 37. Svaret på min bøn begyndte i vers 39. Alma taler om Liahona: »Og det blev forberedt for at vise vore fædre, i hvilken retning de skulle gå i ørkenen....

Netop fordi disse mirakler blev udført ved ringe midler, viste de sig for dem som store undere. Dog blev de efterladne og glemte at udøve tro og flid, og da ophørte disse forunderlige gerninger, og de gjorde ingen fremgang på rejsen« (Alma 37:39, 41).

Det var, som om en stemme havde talt til mig. Min himmelske Fader var ikke vred på mig. Han vidste, at mit hjertes ønsker var gode og rene. Men jeg var blevet lidt efterladen i min indsats for at bevare min åndelighed og styrke og øge mit vidnesbyrd. Denne manglende indsats sinkede »fremgang(en) på (min) rejse«.

Eftersom mit studium af skrifterne ikke havde været særlig målrettet, besluttede jeg at begynde der. Skrifterne er jo trods alt vor tids Liahona. Hvor er jeg dog taknemlig for en himmelsk Fader, der holder så meget af os, at han taler til os gennem skrifterne. □

Jeg fandt min egen personlige Liahona.

BØRNESTJERNEN

147. ÅRGANG • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • SEPTEMBER 1998

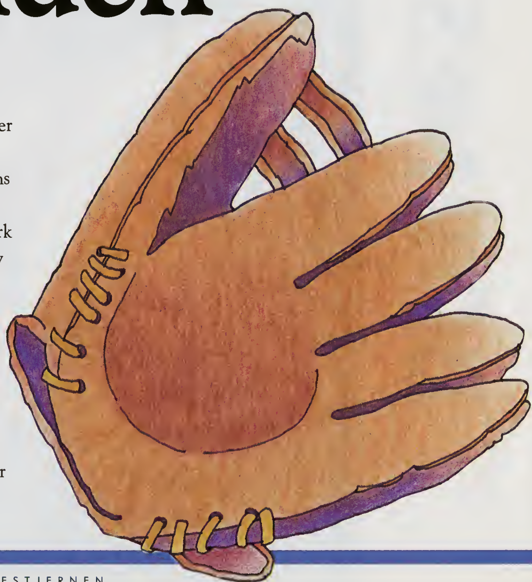
Tab ikke bolden

Præsident Gordon B. Hinckley

Jeg vil fortælle jer en historie om baseball. Det, som jeg vil fortælle jer, skete i finalekampen under mesterskabet i 1912. Det var sidste halvleg, og stillingen var 1–1. Boston Red Sox var inde, mens New York Giants var i marken. En spiller fra Boston slog bolden op i en høj bue. To af spillerne fra New York løb efter bolden. Midtbanespilleren Fred Snodgrass gav tegn til, at han nok skulle gribe den. Han løb lige ind under bolden, som faldt ned i hans handske – men så smuttede den mellem hænderne på ham og faldt til jorden! De skrigende tilhængere fattede det ikke. Han havde grebet hundredvis af sådanne bolde før. Men nu, i dette kritiske øjeblik, havde han tabt bolden. Boston Red Sox vandt mesterskabet.

Snodgrass spillede fabelagtigt i ni år mere. Men efter den ene smutter, var det første folk sagde, når de blev

præsenteret for ham: »Nå, ja, det var dig, der tabte bolden.«

Under en *football*-kamp i 1929 i Pasadena i Californien greb en spiller ved navn Roy Riegels bolden og spænede næsten helt ned til den forkerte målstreg. Han blev tacklet og fældet af en af sine egne holdkammerater, som derved forhindrede ham i at score for modstandernes hold. På grund af presset havde han et øjeblik mistet retningssansen. Hans fejltagelse kostede hans hold sejren. Han var en dygtig spiller, men lige siden blev han husket som manden, der løb den gale vej.

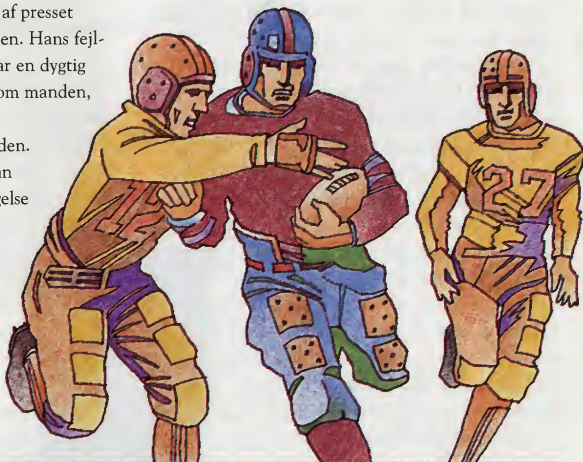
I disse eksempler gik nogen galt af bolden. Den selvsikre baseballspiller troede, at han ikke behøvede at gøre sig nogen anstrengelse for at gribe den, men at det kunne klares med en halvhjertet indsats. Men bolden smuttede mellem hans hænder og ramte jorden, så han var skyld i, at de tabte. *Football*-spilleren troede, at han udnyttede chancen, da en modspiller tabte bolden, men han løb den gale vej og forærede modstanderne sejren.

Den slags fejltagelser sker ikke kun inden for sport. Det sker også i dagligdagen. Der er store fristelser ude i verden. Satan er snedig og lusket. Vi må ikke tabe bolden. Vi behøver ikke at løbe den gale vej. Den rette vej er ganske enkel. Det betyder bare, at vi aldrig må glemme, hvad der forventes af Guds børn.

Af og til snubler vi måske. Jeg takker Herren for principperne omvendelse og tilgivelse. Når vi taber bolden, når vi begår et fejltrin, lover Herrens ord os, at hvis vi omvender os, så vil han tilgive vores synder og ikke huske dem mere.

Hvis vi alle sammen ville gøre vores bedste, ville verden være meget bedre, og vi ville være meget lykkeligere. □

Tilpasset fra en tale fra oktoberkonferencen 1994.

ILLUSTRERET AF DICK BROWN

JONAS OG NINEVES FOLK

Vivian Paulsen

Profeten Jonas levede, kort tid før Israels ti stammer blev ført i fangenskab i Babylon. I Det Gamle Testamente fortælles der kun en lille del af Jonas' historie, men det, der er nedskrevet, viser os, at Herren tilbyder frelse til enhver, der omvender sig.

Herren befalede Jonas at fortælle de ugudelige mennesker i Nineve, som var en by, der lå øst for Israel, at hvis de ikke omvendte sig, så ville de blive udryddet. Jonas havde ikke lyst til at rejse hen til det ugudelige sted. Han troede ikke, at folk ville høre på ham eller have lyst til at omvende sig, så han tog med et skib, der sejlede bort fra Israel og Nineve.

Det blev et voldsomt uvejr, og båden blev kastet om på bølgerne. Søfolkene råbte til den sovende profet, at han skulle bede sin Gud om at redde dem. Men da Jonas vidste, at hans ulydighed var skyld i uvejret, sagde han til dem: »Tag mig og kast mig i havet, så får I det til at falde til ro« (Jon 1:12).

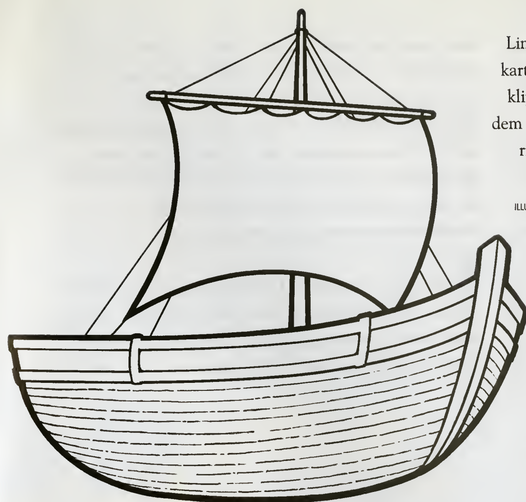
Selv om søfolkene ikke havde lyst til det, gjorde de alligevel til sidst, som Jonas havde sagt og kastede ham i havet. »Herren befalede en stor fisk at sluge Jonas, og Jonas var i fiskens bug i tre dage og tre nætter« (Jon 2:1).

Mens Jonas lå i fisken, råbte han til Herren. Han vidste, at han havde været ulydig, og han bad Herren om tilgivelse. Herren hørte hans bønner og fik fisken til at »kaste Jonas op på landjorden« (Jon 2:11). Igen gav Herren Jonas besked på at prædike for folket i Nineve.

Jonas adlød, og til hans store overraskelse skete der det, at da han fortalte folket i Nineve, at Herren var vred på dem, og at de snart ville blive udryddet, hvis de ikke omvendte sig, så troede de ham og vendte sig fra deres onde gerninger. De tog imod omvendelsens gave, som skulle komme gennem Frelseren. Både profeten og folket, som han prædikede for, havde brug for Jesu Kristi forsoning, så de kunne vende tilbage til deres himmelske Fader. Og fordi den gave er givet til alle, kan vi også omvende os, hvis vi begår fejltagelser. □

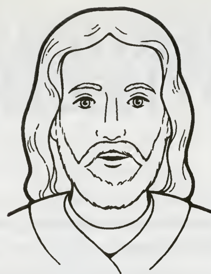

ØVERST: *JONAS OG DEN STORE FISK*, AF ROBERT T. BARRETT; NEDERST: DETALJE FRA *JONAS FLYGTER FRA GUD*, AF LESLIE L. BENSON, ©, CONCORDIA PUBLISHING HOUSE, GENGIVET MED DERES TILLADELSE.

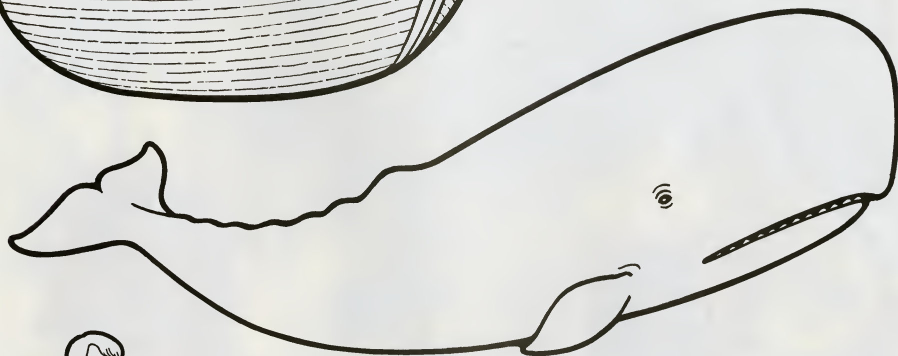

Lim figurerne på tyk karton, farvelæg dem, klip dem ud og brug dem til at fortælle historien om Jonas og Nineves folk.

ILLUSTRERET AF BETH WHITTAKER

Frelseren

Jonas

Nineves folk

VENNER I NYHEDERNE

ILLUSTRERET AF DENISE KIRBY

1 Natalia Salas, 11 år, fra Buenos Aires i Argentina, hjælper sin mor med at vaske op og passe den lille. Hun er taknemlig for, at hun kunne komme med sin familie hen og høre præsident Gordon B. Hinckley tale, da han var i Buenos Aires. Hun fik en dejlig følelse, mens hun lyttede til ham.

2 Mahonri Abinadí Contreras Cruz, 8 år, fra San Benito i Guatemala, kan lide at hjælpe sine venner. Han beder for dem og for sin familie, og han ved, at Helligånden hjælper ham med at vælge det rette.

3 Melisa Wajchman, 11 år, fra Mendoza i Argentina, lærer at være missionær ved at fortælle sine skolekammerater om Kirken og det, hun tror på. Sidste år gav hun eksemplarer af Mormons Bog og Familieaftenshæfter til alle sine lærere.

4 Ronny Schaarschmidt, 11 år, fra Potsdam i Tyskland, hjælper tit sin lillebror, når han har problemer i skolen. Han prøver at huske på, at Jesus har lært os at elske hinanden. Han kan også lide at synge.

1

2

3

4

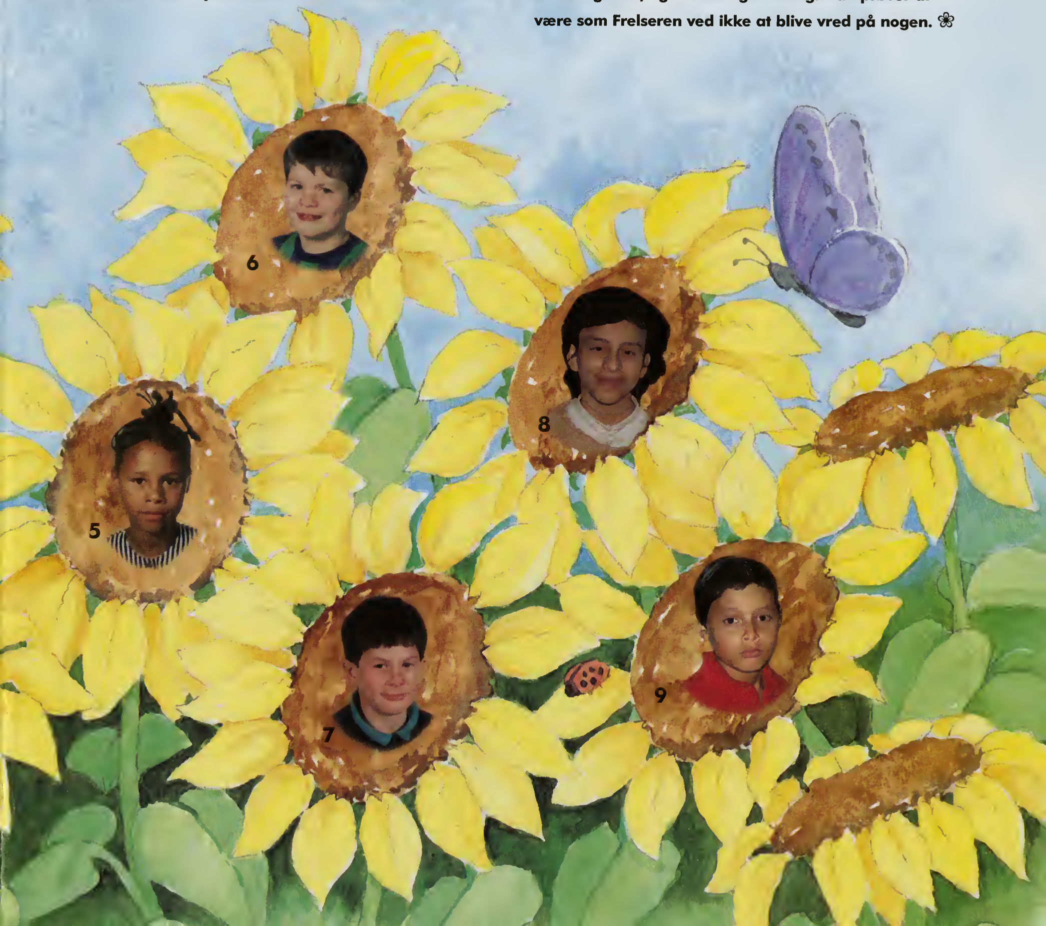
5 Sally Schmidt, 8 år, fra Potsdam i Tyskland, har mange venner. Hun kan lide at byde nye elever på skolen velkommen, og hun kan lide at hjælpe til med at passe små børn.

6 Johannes Richter, 9 år, Postdam i Tyskland, har seks søstre, der er ældre end ham. Han kan lide at hjælpe sine forældre og naboer. For nylig hjalp han en ældre dame med at grave i haven. Det var et hårdt arbejde, men det føltes godt.

7 Jean-Francois Fontaine, 10 år, fra Lorient i Frankrig, får hele tiden nye venner. Han holder især af at svømme sammen med sin ven Guillaume. Jean-Francois kan lide at tjene andre, og han melder sig altid frivilligt til at hjælpe, når der er en aktivitet i Kirken.

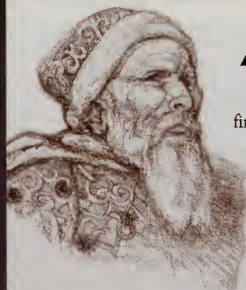
8 Vanesa Chavez, 11 år, fra Buenos Aires i Argentina, kan lide at tegne og lave scrapbøger. Hendes yndlingsskriftsted er Alma 37:37, og hun har lært det udenad. Vanesa gør sit bedste for at være et godt eksempel for alle sine skolekammerater.

9 Jorge Isaac Peña Lara, 10 år, fra San Benito i Guatemala, beder altid sine bønner, når han står op om morgenen, og når han går i seng. Han prøver at være som Frelseren ved ikke at blive vred på nogen. ❀

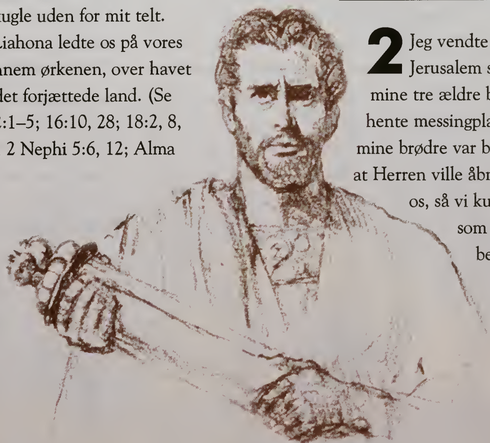

HVEM E

MORMONS

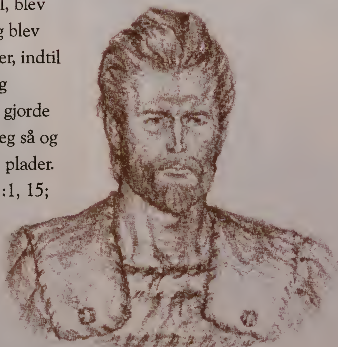
1 På Herrens befaling forlod jeg Jerusalem med min kone og mine fire sønner og flygtede ud i ørkenen. En morgen da jeg vågnede, fandt jeg en messingkugle uden for mit telt. Denne Liahona ledte os på vores rejse gennem ørkenen, over havet og ind i det forjættede land. (Se 1 Nephi 2:1–5; 16:10, 28; 18:2, 8, 12, 21–23; 2 Nephi 5:6, 12; Alma 37:38–40.)

2 Jeg vendte tilbage til Jerusalem sammen med mine tre ældre brødre for at hente messingpladerne. Selv om mine brødre var bange, vidste jeg, at Herren ville åbne en udvej for os, så vi kunne gøre det, som han havde befalet. (Se 1 Nephi 3:1–7, 9; 4:6–38.)

3 Da jeg var 15 år gammel, blev jeg besøgt af Herren. Jeg blev hærfører for den nephitiske hær, indtil mit folk blev så ugudeligt, at jeg nægtede at tjene dem mere. Jeg gjorde en optegnelse over alt det, som jeg så og hørte og forkortede Nephis større plader. (Se Mormons Ord 1:3; Mormon 1:1, 15; 2:1–2; 3:11.)

4 Jeg blev konge efter min fars død. Jeg holdt min sidste tale til mit folk fra et højt tårn, så alle kunne høre de ord, som Herren havde givet mig. (Se Omni 1:23; Mosiah 1:9–10; 2:1, 6–7.)

5 Jeg ledte 2000 unge mænd i krig mod lamaniterne. Vi vandt slaget, og ikke én af de unge mænd mistede livet. (Se Alma 56:1–5, 49–56.)

ILLUSTRERET AF RON CROSBY

ER JEG?

BOG-QUIZ

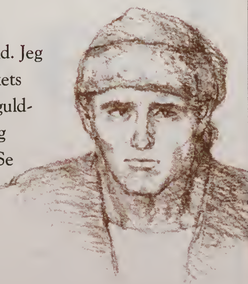
6 Jeg stod oppe på en mur og fortalte folket om tegnene på Kristi fødsel og død. De ugudelige nephiter ville ikke tro på mig, og de ville slå mig ihjel, men det lykkedes ikke. (Se Helaman 13:1–4; 16:1–2.)

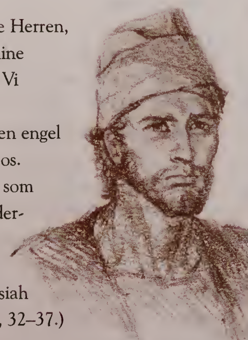
7 Min bror og jeg og vores familier og venner undgik, at vores sprog blev forvirret på Babelstårnets tid. Vi fik besked på at bygge skibe, som vi kunne sejle over havet i. Jeg så Herrens finger røre ved nogle sten, der skulle give os lys på rejsen, og derefter viste Jesus Kristus sig for mig og belærte mig om mange vigtige sandheder. (Se Ether 1:33–42; 2:6, 16–25; 3.)

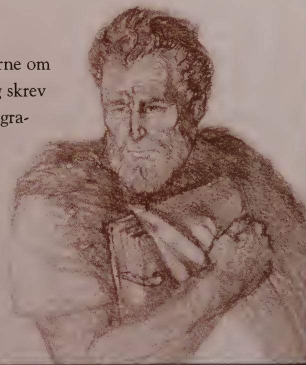
8 Jeg ledte en gruppe mænd fra Zarahemla til Lehi-Nephis land. Jeg blev ført frem for kong Limhi, folkets overhoved, og han viste mig 24 guldplader. Jeg tog dem med til kong Mosiah, som oversatte dem. (Se Mosiah 7:1–3, 7–9; 8:6–9, 13–14; 28:10–13.)

9 Min far tjente Herren, men jeg og mine venner var vantro. Vi forfulgte Kirkens medlemmer, indtil en engel en dag viste sig for os. Derefter virkede vi som missionærer og underviste mange mennesker i evangeliet. (Se Mosiah 26:15–17; 27:8–17, 32–37.)

10 Jeg modtog optegnelserne om mit folk fra min far. Jeg skrev den sidste bog på pladerne og begravede dem i Cumorah-højen. Den 22. september 1827 gav jeg pladerne til Joseph Smith. (Se Mormons Ord 1:1; Mormon 6:6; 8:13–14; JS–H 1:30, 33–34, 59.)

En fars bar

Jackie Johansen

Denne historie er sand. Jeg ville gerne holde en fest, da jeg fyldte otte år. Det gav mine forældre mig lov til, og en uge før min fødselsdag tog jeg indbydelserne med i skole.

Men jeg sad i skolebussen, blev jeg ved med at tænke på Alice.* Jeg håbede, at hun ikke var der i dag. For så ville mine forældre ikke kunne bebrejde mig, at jeg ikke havde inviteret hende med. Alice var ikke som de andre piger, og hun var meget stille. Hun legede altid med sig selv i frikvartererne, og så vidt jeg vidste, havde hun ikke nogen venner. Jeg kunne med andre ord ikke se, hvorfor jeg skulle invitere hende med til min fest.

Men da jeg kom hen til skolen, så jeg til min skuffelse, at Alice var der. Jeg delte indbydelserne ud, og alle glædede sig meget.

Om morgenen inden min fødselsdagsfest spurgte mine forældre: »Kommer Alice?« Det overraskede mig! Jeg troede ikke, at de kendte Alice.

»Jeg ved ikke, om hun kommer,« svarede jeg. Min far foreslog, at vi skulle køre hen til hendes hus og spørge. Min far er en rar mand, men han er også meget bestemt. Hvis han foreslår, at vi gør noget, så gør vi det.

Alices mor lukkede op, og min far fortalte hende, hvorfor vi var kommet. »Hun kommer ikke,« sagde Alices mor. »Hun har ikke nogen gave til din datter. Forstår I, min mand har mistet sit arbejde og ...«

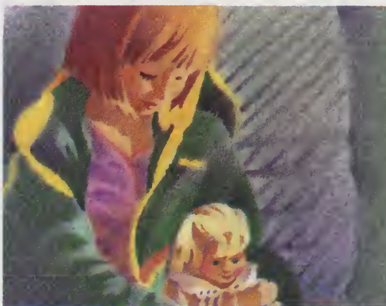

ILLUSTRERET AF DILLEEN MARSH

mhjertighed

Min far gjorde tegn til, at han forstod, og så sagde han: »Vi vil meget gerne have, at Alice kommer med. Det er ligemeget, om hun har en gave.«

Ingen gave? tænkte jeg. *Hvad er det for en fødselsdag?* Men jeg stod selvfølgelig bare der og smilede.

Da vi satte os ind i bilen igen, sagde min far, at når han havde kørt mig hjem, ville han køre tilbage og tage Alice med ud for at købe en gave, som hun kunne give mig.

Det er slet ikke så dårligt alligevel, tænkte jeg.

Jeg kan ikke huske, hvilke gaver jeg fik den dag, men jeg kan huske, at Alice lo meget, og hun var faktisk ret sjov at være sammen med. Da det var tid at køre hende hjem, satte jeg mig ind på forsædet, og hun sad på bagsædet. Jeg vendte mig for at sige noget til hende, og ved siden af hende sad den smukkeste dukke, jeg nogensinde havde set. I mit otteårige hoved forstod jeg, at far havde købt den dukke til Alice. Det var, som om mit hjerte voksede to numre den dag.

Min far er ikke nogen stor videnskabsmand. Han har aldrig opfundet noget eller fundet nogen kur mod farlige sygdomme. Men den dag gjorde han noget, der er lige så vigtigt – han viste barmhjertighed mod en lille pige. Og han viste en anden lille pige, hvad det vil sige at være som Kristus. ☐

* *Navnet er ændret.*

BØN

Sydney Reynolds

»Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den fra Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den« (Jak 1:5).

Når du gerne vil have svar på et spørgsmål, hvem spørger du så? Når du er såret, hvem hjælper dig så? Når du er ked af det, hvem trøster dig så? I skrifterne kan vi læse om mænd og kvinder, der bad til vor himmelske Fader, når de havde spørgsmål eller behov for hjælp eller trøst.

Joseph Smith var 14 år gammel, da han ville vide, hvilken kirke han skulle slutte sig til. En morgen bad han ude mellem nogle træer i nærheden af familiens gård (se JS-H 1:15–20).

Moses var forundret over Guds fantastiske skaberværk. Han stillede spørgsmål om det på »et overordentligt højt bjerg« (se Moses 1:1, 30).

Enos var gået ud i skoven for at jage, da han blev klar over, at han måtte have tilgivelse for sinde synder. Enos »anråbte (Herren) i kraftig bøn« (se Enos 1).

Daniel bad hver dag, selv om loven sagde, at folk, der bad, skulle kastes for de sultne løver (se Daniel 6).

Esther fastede og bad, inden hun gik ind til kongen for at gå i forbøn for sit folk (se Est 4–5).

Hver af disse mennesker bad om hjælp. De troede på, at uanset hvor de var eller hvad klokken var, så kunne deres himmelske Fader høre deres bøn. Skrifterne viser, at vor himmelske Fader hørte deres bøn og besvarede dem.

Efter at have hørt Jesus bede, sagde en af hans disciple: »Herre, lær os at bede« (Luk 11:1). Jesus lærte dem Fadervor (se Matt 6:9–13; Luk 11:2–4). Den bøn er et mønster, som vi også skal følge. Jesus gav også disciplene det løfte, at deres bønner ville blive besvaret. Han sagde: »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer« (Matt 7:7).

Ligesom vor himmelske Fader hørte de bønner, som folk i skriften bad, vil han høre vores bønner i dag, og han svarer dem på en måde, der gavner os bedst.

Instruktioner

Farvelæg billedet på side 13 ved at følge numrene: 1 = hudfarvet, 2 = rød, 3 = sort, 4 = lyserød, 5 = blå, 6 = lilla, 7 = grøn, 8 = lysegrøn, 9 = gul, 10 = lyseblå, 11 = brun.

Forslag til fællestid

1. Fortæl historien om Joseph Smiths første åbenbaring (se JS-H 1:15–20; »Joseph Smith og den første åbenbaring«, Primary 5 *(kursushæfte, 1996), s. 1–6). Fortæl om, hvordan Jak 1:5 hjalp Joseph til at indse, at vor himmelske Fader besvarer sine trofaste børns bønner (se JS-H 1:11). Fortæl børnene, at noget af det første, som missionærerne fortæller de mennesker, som er interesseret i at høre om Kirken, er, at de også kan modtage svar på deres bønner. Syng tredje vers af »Skønne forårsmorgen«* (Børnenes sangbog, s. 57).

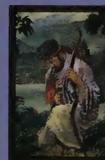
2. Læs Fadervor i Matt 6:9–13. Forklar, at den er et mønster, som viser os, hvordan vi skal bede. Hjælp børnene til at forstå de principper, som beskrives i Matt 6:5–8, 14–15. Bær dit eget vidnesbyrd om betydningen af bøn. Syng »Jeg beder i tro« (Børnestjernen, marts 1991, s. 5).

3. Giv hvert barn et stykke papir, som du på forhånd har opdelt i fire felter og i øverste venstre felt har skrevet »Kære himmelske Fader«. I det øverste højre felt har du skrevet »Jeg takker dig …«, i det nederste venstre felt: »Jeg beder dig …«, og i det nederste højre felt: »I Jesu Kristi navn. Amen.« Bed dem om at tegne det, de er taknemlige for, og det, de gerne vil bede om, i de rigtige felter. (Denne aktivitet kan også laves på tavlen). □

JEG KAN BEDE TIL MIN HIMMELSKE FADER HVOR SOM HELST, NÅR SOM HELST.

FIKTION

TIMS NAVNE-SKILT

Patricia Warnock

ILLUSTRERET AF ELISE BLACK

Tims familie havde skrevet sig på missionærernes middagsliste, og i aften skulle de komme og spise. Tim elskede at have gæster, og mor havde lovet, at han måtte sidde ved siden af dem.

Da de sad ved bordet, blev Tim genert og vidste ikke, hvad han skulle sige. Han ville gerne selv være missionær en dag, så han lyttede godt efter og holdt øje med dem. Han ville prøve at huske, hvordan missionærerne opførte sig. Han så på deres skinnende sko, hvide skjorter og lige slips. Så fik han øje på noget, der sad på deres skjortelommer. »Hvad er det?« spurgte han og pegede på ældste Snows lomme.

»Det er mit navneskilt,« svarede ældste Snow og løftede lidt op i det.

»›Ældste Snow,‹« læste Tim. »›Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige‹. Har alle missionærer et navneskilt?«

»Det tror jeg nok,« svarede ældste Millburn. »Vi vil gerne have, at alle skal kunne se, at vi er missionærer for Kirken.«

»Jeg husker altid at tage mit navneskilt på,« tilføjede ældste Snow. »Jeg vil have, at alle skal vide, at jeg tror på Jesus Kristus.«

Da missionærerne var gået, sagde Tim til mor: »Jeg vil lave mig et navneskilt. Jeg vil gå med det, så folk kan se, at jeg tror på Jesus Kristus.«

Tim klippede en lille rektangel ud i papir og skrev omhyggeligt sit navn på den. Under sit navn skrev han »Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige«. Han satte et stykke sammenfoldet papir fast bag på med tape, så det kunne sættes fast i lommen. Han gik hen til spejlet for at se, hvordan det så ud.

Det første han tænkte på, da han vågnede næste morgen, var navneskiltet. Han skyndte sig at komme i tøjet og tage det på.

Da mor skulle ud og købe ind, tog Tim med. Han gik rundt og håbede, at alle ville lægge mærke til hans navneskilt. Da de gik tilbage til bilen, begyndte det at regne. Han skubbede indkøbsvognen hurtigt og hjalp mor med at lægge varerne i

bilen, inden de begge blev drivvåde. »Du er en god hjælper,« sagde hun og gav ham et kys på kinden.

Da de kom hjem, hjalp han med at bære varerne ind. Da han bøjede sig, lagde han mærke til, at hans navneskilt var blevet vådt og revet itu. Og regnen havde fået ordene til at flyde ud. *Jeg må have et bedre navneskilt*, sagde han til sig selv.

Den eftermiddag klippede han en rektangel ud af et plasticlåg. Han skrev sit og Kirkens navn på den med vandfast tus, så ordene ikke ville flyde ud. Han limede et andet stykke plastic bag på og satte det fast i sin lomme. Nu havde han et navneskilt igen. Han viste det til far og sagde: »Jeg går med navneskilt ligesom missionærerne.«

Tim gik ind for at vise det til sin storesøster. Hun sad og lavede lektier og så ikke særlig glad ud.

»Hvad er der i vejen?« spurgte han og glemte alt om navneskiltet.

»Jeg har alt for mange lektier,« sukkede hun, »og det er min tur til at tage opvasken.« Hun begyndte at skrive igen.

Tim kiggede lidt på hende. »Jeg tager opvasken.«

Hans søster så overrasket ud.

»Jeg har lavet mine lektier,« sagde han. »Så jeg har tid til at vaske op.«

Hun gav ham et knus og sagde: »Du er alle tiders bror!«

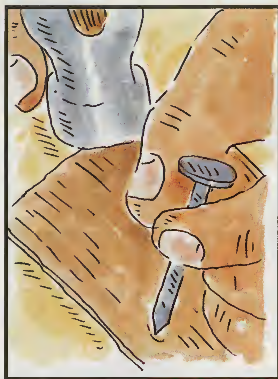
Tim vaskede op, men hans skjorte blev våd og snavset. Han tog den af og smed den til vask.

Da han klædte sig på næste morgen, kom han i tanker om navneskiltet og løb ned i vaske-rummet. Hans mor havde allerede vasket skjorten. Hun var ved at lægge den i tørretumbleren. »Vent!« råbte han og trak skjorten ud af bunken. Navneskiltet faldt på gulvet. Det var blevet vredet helt i stykker. Tim kunne ikke gøre det fladt igen. Han smed det ud. *Jeg må lave noget bedre*, sagde han til sig selv.

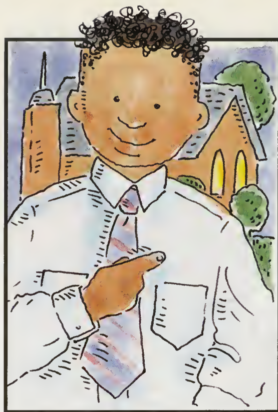
Ude i garagen ledte Tim efter et tyndt stykke træ. Han fandt et i den rigtige størrelse og gik ind for at male det. Han skrev bogstaverne med en spids pensel. Han lavede to huller i træet med hammer og søm og stak et stykke snor igennem, så han kunne bære navneskiltet om halsen. Når han tog skjorten af, ville navneskiltet blive, hvor det var uden at blive ødelagt. Tim viste det til sin mor og far. »Smart,« sagde de.

Tim ville vise det til sin bedste ven Jason. Han gik ud for at se, om Jason var ude i sin have, som lå lige ved siden af deres. Fra den anden side kom en lille dreng på trehjulet cykel fræsende, mens han lo højt. Hans hund løb ved siden af ham og bjæffede glad. Det var lille Jan, der boede længere nede ad gaden.

Jans mor løb efter ham og råbte ophidset: »Stop! Du må ikke køre så langt væk!« Men Jan hørte hende

ikke, så Tim løb efter ham. Tim fik fat i den trehjulede cykel og vendte den forsigtigt. Han førte Jan og hunden tilbage til Jans mor.

»Tak fordi du stoppede ham,« sagde hun. »Han kunne være kørt ud på vejen og være kommet til skade. Du er en god nabo!«

Tim vinkede farvel og gik om for at finde Jason. Han følte efter sit navneskilt, og så stoppede han brat op. Det var væk! *Det må være faldet af, mens jeg løb*, tænkte han. De han endelig fandt det, så han, at snoren var knækket, og navneskiltet var gået i stykker. Det var blevet kørt over af den trehjulede cykel. Tim gik hjem og lagde stumperne på bordet. »Jan kørte over mit navneskilt,« sagde han vredt til sin mor. Men med et suk tilføjede han: »Men det var jo ikke med vilje.«

Lidt senere hørte Tim sin far komme hjem, og han løb ud for at fortælle ham om navneskiltet.

»Ved du hvad,« sagde hans far, »det er ikke alle missionærer, der har navneskilte. Da jeg var missionær, havde vi ikke navneskilte.«

Det overraskede Tim. »Hvordan kunne folk så vide, at I troede på Jesus Kristus?«

»Det fortalte vi dem,« sagde far. »Og vi viste dem det med vores opførsel.«

Den aften tog Tim og hans forældre hen til stavsbygningen, fordi en af hans venner skulle døbes. Under mødet talte en af talerne om Jesus Kristus. »Hvis vi lever, som han gjorde,« sagde manden, »så vil folk vide, at vi tror på ham.«

Det tænkte Tim over, da de tog hjem. Han huskede, hvad far havde sagt, og pludselig vidste han, hvad han kunne gøre.

»Mor og far!« sagde han begejstret. »Der findes et navneskilt, som jeg kan gå med, og som aldrig går i stykker eller bliver væk – et usynligt navneskilt! Hvis jeg gør mit bedste for at leve, som Jesus gjorde, så er det ligesom at fortælle folk, at jeg tror på ham. Det er ligesom at gå med et usynligt navneskilt!«

Far smilede: »Du har ret, min dreng.«

Mor gav Tim at kram. »Jeg har allerede set dit usynlige navneskilt.«

»Har du det?« spurgte Tim og så ned ad sin skjorte.

»Ja, den har været der,« svarede hans mor, »hver gang du var hjælpsom og sød – som da du vaskede op for din søster og hjalp lille Jan – så var dit navneskilt der.«

Tim kiggede ned ad sig igen. Han kunne ikke se det usynlige navneskilt, men hans mor havde set det. Han håbede, at andre mennesker også ville se det, for han ville gerne have, at alle skulle vide, at han troede på Jesus Kristus. □

»Ofre dine sakramenter på min hellige dag«

Efter at have brugt seks dage (eller tidsperioder) til at skabe jorden og dens indbyggere hvilede Gud fra sit virke. Han helligede den syvende dag som en hviledag (se Moses 3:3; Abraham 5:2–3). Derefter skulle hans folk »holde mine sabbatter, for sabbatten er et tegn mellem mig og jer, slægt efter slægt« – et tegn på, at det er Herren, der helliger dem (se 2 Mos 31:12–17).

VI VELSIGNES, NÅR VI HOLDER SABBATTEN

Sabbatten er en hvile-og fornyelsesdag, en tid, hvor vi nærer ånden. »For at holde den,« sagde ældste Spencer W. Kimball, »må man ned på sine knæ i bøn, forberede lektier, studere evangeliet, meditere, besøge de syge og sorgfulde, sove, læse god litteratur og deltage i den dags møder, som man forventes at deltage i« (*Tilgivelsens mirakel*, s. 92.)

Der er store velsignelser til dem, der ærer sabbatten. Nogle af velsignelserne er af åndelig karakter, som f.eks. øget tro, indre fred og kærlighed.

Men der er også andre velsignelser. Teresa Goi, en enke fra Lima i Peru, forsørgede sig selv ved at drive en lille butik, og søndagen var den dag, hvor hun havde størst omsætning. Da missionærerne underviste hende i evangeliet, bekymrede det hende en del at skulle holde lukket om søndagen. En weekend besluttede hun endelig at gøre det, uden at være klar over, at hun lukkede butikken dagen før nytårsaften – årets mest indbringende dag! Hun ville lide et stort økonomisk tab ved at holde lukket to dage i træk. Men nu havde hun lovet det. Hun lukkede sin butik og gik i kirke. Tirsdag aften opdagede hun, at hun havde solgt mere den dag, end nogen anden dag siden hun havde åbnet sin butik. Hun drev aldrig mere forretning om søndagen, og hendes omsætning øgedes konstant (se »Pionerer i Andesbjergene«, *Stjernen*, maj 1997, s. 44–46).

Ikke alle, der ærer sabbatten bliver velsignet på samme måde, som søster Goi blev. Men ved at holde sabbatten hellig opnår vi de velsignelser, som vi har brug for.

AT HUSKE OG FORNY VORES PAGTER

En af sabbattens velsignelser er det privilegium at kunne modtage nadveren. Brigham Young erklærede: »Det er en af de største velsignelser, vi kan få, at komme frem for Herren og for englene og for hinanden for at bevidne, at vi erindrer, at Herren Jesus Kristus døde for os. Dette beviser over for Faderen, at vi erindrer vore pagter, at vi elsker hans evangelium, at vi elsker at holde hans befalinger« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 151).

Søster Bonnie D. Parkin, tidligere rådgiver i Unge Pigers præsidentskab, forklarer denne hellige ordinanses rensende kraft: »Nadveren gør os i stand til at forny vore pagter. Hvis vi derfor holder disse pagter ærligt og fuldstændigt, kan vi føle os lige så friske og rene, som vi gjorde, da vi blev døbt« (*Stjernen*, juli 1995, s. 80).

Det er meningen, at sabbatten skal velsigne os nu og i al evighed. »Når Kirkens medlemmer stræber efter at indpasse deres sabbatsaktiviteter, så de er i harmoni med Herrens Ånd og hensigt, vil deres liv fyldes med glæde og fred« (»Det Første Præsidentskabs erklæring om sabbatten«, *Ensign*, januar 1993, s. 80).

- *Hvordan kan vi berige vores sabbat?*
- *Hvordan forbereder man sig på at modtage nadveren?* □

ILLUSTRERET AF SHERI LYNN BOYER DOTY

OVER SKYERNE

Cláudia Aparecida Assis Augusto
ILLUSTRERET AF DILLEEN MARSH

Jeg trådte ind i lufthavnen i Brasilia og så mig forventningsfuldt omkring. Det var den sidste dag af min mission, og nu skulle jeg vende hjem til min fødeby i en anden del af Brasilien med fly – det var min første flyvetur!

Jeg kunne se mørke skyer og silende regn uden for vinduerne i lufthavnen, og jeg spejdede håbefuldt efter en lille sprække i skyerne. Jeg ville have, at himlen skulle være blå med solskin, så jeg kunne se de byer, bjerge, skove og alt muligt andet, som vi skulle flyve hen over. »Når man flyver,« havde de andre fortalt, »så ser alting bittesmåt ud.« Jeg ville føle mig som fuglene og se alt det, som de ser, når de flyver højt oppe.

Da flyet lettede, kiggede jeg ivrigt ud af vinduet. Men jo tættere vi kom på skyerne, desto kraftigere skyllede regnen ned. Jeg trak på skuldrene og sukkede skuffet: Jeg kunne ikke se en pind. *Min første flyvetur bliver en fiasko*, tænkte jeg og vendte mig væk fra vinduet.

Pludselig trængte flyet gennem skyerne, og solens stråler skinnede ind gennem vinduet, hvor de fangede min opmærksomhed. Da jeg kiggede ud af vinduet, så jeg en himmel, der var så blå, at det gjorde ondt i øjnene. Skyerne lå under os som et hvidt vattæppe. Jeg havde lyst til at hoppe ud og springe omkring på dem.

I to timer stirrede jeg på den forunderlige verden omkring mig. Jeg var forbløffet over, at der over de mørke skyer og det uvejr, der havde ødelagt min udsigt, fandtes en sådan skønhed og et sådant lys. Da flyet til sidst dykkede ned under skyerne til gråvejret igen, havde jeg næsten glemt, at det var uvejr dernede.

Siden den dag har jeg oplevet mange storme i mit liv, blandt andet smerten og ensomheden ved at miste min mor. Men jeg ved, at der er et formål med stormene. Jeg ved, hvad der gemmer sig over skyerne. □

GRUND TIL AT SMILE

Ældste Joe J. Christensen
De Halvfjerds' Præsidium

Lad os foretage et eksperiment. Er du parat?

SMIL. Tving det frem om nødvendigt, men smil. Jeg vil gætte på, at de fleste af jer straks smilede helt naturligt og normalt, da jeg opfordrede til det. Det er noget, I ofte gør. I må være nogle meget glade mennesker.

Jeg antager også, at der var nogle af jer, som i det mindste var lydige og lige akkurat fik trukket mundvigene op – men ikke alt for meget – for at udføre opgaven.

Sandsynligvis var der nogle få af jer, der slet ikke smilede, og jeg spekulerer på hvorfor. Spørg jer selv: »Er jeg et lykkeligt menneske?« Hvis du ikke er det, og hvis du har svært ved at smile, så prøv at granske dig selv. Du skal vide, at der er hjælp at hente. Den kan blandt andet findes i erkendelsen af, at prøvelser er en del af livet. Det har sine op- og nedture. Den kendsgerning minder mig om denne lille historie, som ældste Marion D. Hanks har fortalt.

»En far sidder i et fly på vej ud på en kort forretningsrejse. Han har sin fem-årige søn med sig, men han ville ønske, at han ikke havde det, for det er en noget ubehagelig flyvetur. Lufthuller og vindstød ryster flyet, og nogle af passagererne er lidt luftsyge. Bekymret kigger faderen hen på sin søn og opdager, at han smiler fra øre til øre. ›Far,‹ siger han, ›gør de det her for at det skal være sjovt for børnene?‹« (Fra kanal til kanal, *Stjernen*, januar 1991, s. 37).

Hvor ofte har Herren ikke i skrifterne befalet os »vær dog ved godt mod« eller »opløft dit hjerte og glæd dig« og »(vær) overmåde glade«? Vi bør huske på, at det er en *befaling* at være glad, ikke bare en *opfordring* (se L&P 78:17–19; 31:3; 127:3).

Vi lever på et af de mest fantastiske tidspunkter i historien. Sandt nok har vi mange problemer. Men vi har så mange velsignelser at være taknemlige for.

Med den velstand som nogle familier nyder kan man let glemme dem, der ikke har det så godt. Må jeg foreslå, at vi tænker på og beder for dem, der må undvære det, som vi tager for givet?

Ud over de timelige velsignelser, som vi nyder, bør vi, for at udvise passende taknemlighed, lære at værdsætte det privilegium at være medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – at have evangeliets liv i vores sind, ånd og hjerte. Det gør livet meget mere meningsfyldt.

Selvfølgelig er der tidspunkter, hvor det hele synes så overvældende, at det er svært at føle taknemlighed. Vi møder alle prøvelser nu og da, og til tider kan de være svære. Men i de fleste tilfælde finder man senere ud af, at Herren har lært én noget, noget, som har eller får stor betydning i ens liv.

Jeg kommer til at tænke på ældste Neal A. Maxwell og nogle af de udfordringer, som han stod over for som teenager. Hans forældre var meget fattige. Det var pinligt for ham, at de til at begynde med ikke havde indendørs toilet som så mange af hans venner. Han opdrættede svin, og det var heller ikke noget, der gjorde ham voldsomt populær i skolen. Han var plaget af bumser, som var en prøvelse for hans selvtillid og selvværdsfølelse. Han spekulerede på, om han mon nogensinde ville blive accepteret af andre.

ILLUSTRERET AF CARY HENRIE

Han var meget interesseret i sport – især basketball – og var dygtig nok til at komme på skolens hold. Men senere blev han sat af holdet og var dermed afskåret fra den sport, som han holdt så meget af. Som følge deraf fortæller han, »kastede jeg mig over ordenes verden«. Det blev til stor velsignelse for ham i hans politiske, studiemæssige og uddannelsesmæssige opgaver og til velsignelse for os, nu hvor han tjener som en af Herrens profeter, seere og åbenbarere.

Hvis du på nuværende tidspunkt, eller på noget andet tidspunkt i livet, føler dig nedtrykt, skuffet eller deprimeret – uanset af hvilken årsag – så er her nogle praktiske råd: Tag et blankt stykke papir og skriv de ting ned, som de er allermest taknemlig for. Skriv alle de velsignelser, der betyder noget for dig i den rækkefølge, som de falder dig ind.

Når du er færdig med listen, så tag et nyt stykke papir og skriv velsignelserne op i rækkefølge, alt efter hvor vigtige de er. Hvad er din vigtigste velsignelse? Den næstvigtigste? Og så videre.

På min egen liste måtte jeg meget langt ned, før jeg stødte på en velsignelse, der kunne købes for penge. Vores vigtigste velsignelser kan der ikke sættes nogen pris på. Velsignelser som tro, vidnesbyrd og familie hører til de velsignelser, som vi ville sætte livet til for at forsvare om nødvendigt.

Den største af de gaver, som vi bør være taknemlige for, er selvfølgelig vor himmelske Faders gave, da han ofrede sin Søn for os. Som vi kan læse i skriften: »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv« (Joh 3:16). Lære og Pagter belærer os om, at »Jesus Kristus, din Forløser ... elskede verden således, at han hengav sit eget liv, for at så mange, som ville tro, måtte blive Guds sønner« (L&P 34:1, 3).

Faderen gav. Jesus gav. Og vi skal give. Der er ingen velsignelse, som vi bør være mere taknemlige for end det at modtage de velsignelser, som opnås gennem Jesu Kristi forsonings kraft.

Føj alle disse velsignelser til din liste. Og på dage, hvor du ikke har lyst til at smile, kan du tage din liste frem og læse den og indse, hvor velsignet du er. Så vil det falde dig lettere at smile og være ved godt mod. Det vil også falde dig lettere at være taknemlig. □

1. my Savior's love
2. my testimony
3. a friend like Julie
4. Mom and Dad
5. Roses in the gard
6. good health
7. Freedom

Præstedømmet i m

Fuco Rey
ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

En dejlig forårsdag gryede i Spanien i 1983, og kasernen føltes mere indelukket end normalt. Men jeg så frem til denne dag, fordi her midt i min et-årige værnepligt i det spanske forsvar, havde jeg fået en dags orlov. Jeg klædte mig omhyggeligt på, så ingen småfejl ved min uniform skulle hindre mig i at klare inspektionen og komme af sted. Jeg havde planlagt at tage militærbussen til byen Burgos, hvor jeg skulle møde min ven Ricardo og tilbringe dagen sammen med ham.

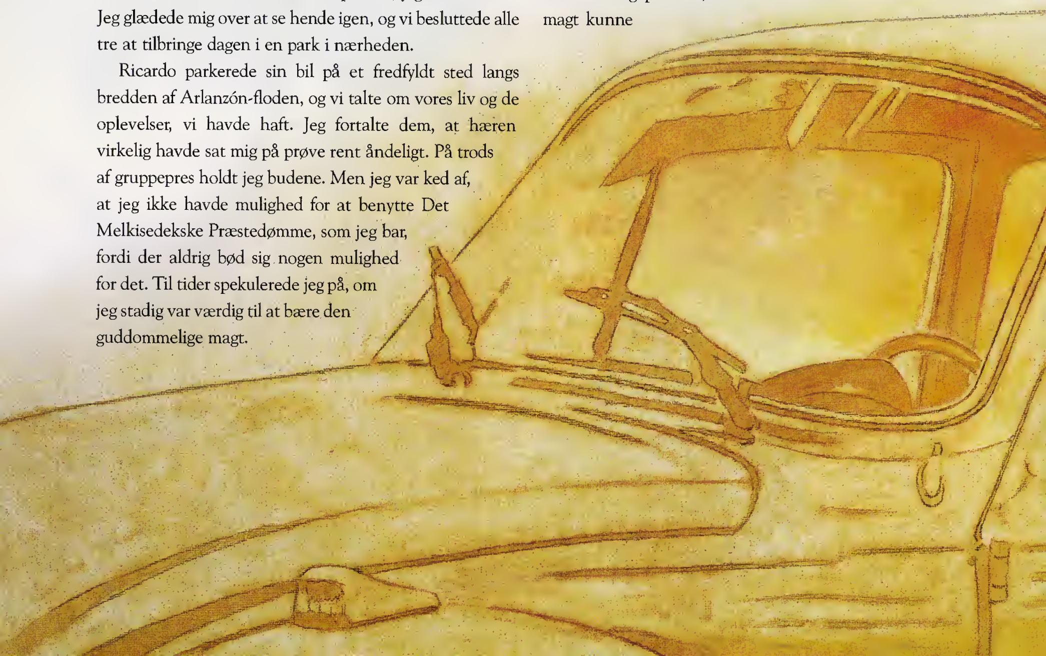
Jeg havde ingen problemer med inspektionen, og kort efter traf jeg Ricardo, som ventede på mig i sin bil i Burgos. Til min forbavselse havde han medbragt en fælles ven, en ung kvinde ved navn Mari Carmen. Jeg havde truffet Mari Carmen første gang, da hun tjente som missionær i Galicien, som er det område af Spanien, jeg stammer fra. Jeg glædede mig over at se hende igen, og vi besluttede alle tre at tilbringe dagen i en park i nærheden.

Ricardo parkerede sin bil på et fredfyldt sted langs bredden af Arlanzón-floden, og vi talte om vores liv og de oplevelser, vi havde haft. Jeg fortalte dem, at hæren virkelig havde sat mig på prøve rent åndeligt. På trods af gruppepres holdt jeg budene. Men jeg var ked af, at jeg ikke havde mulighed for at benytte Det Melkisedekske Præstedømme, som jeg bar, fordi der aldrig bød sig nogen mulighed for det. Til tider spekulerede jeg på, om jeg stadig var værdig til at bære den guddommelige magt.

Mari Carmen sagde, at hun også havde det svært. Hun kom sammen med en mand, som havde friet til hende, og hun var overvældet af vigtigheden af at træffe den rette beslutning.

Da dagen gik på hæld, spurgte Mari Carmen, om jeg ville give hende en præstedømmevelsignelse til styrke og vejledning. Jeg var overrasket over hendes anmodning, og jeg blev lidt nervøs. Jeg følte mig ikke beredt til at give hende en velsignelse, og jeg følte heller ikke, at jeg kunne give hende den hjælp, hun havde brug for. Men da hun insisterede, besluttede jeg at prøve.

Vi gik tilbage til bilen, og Mari Carmen satte sig på forsædet, mens Ricardo og jeg satte os på bagsædet. Jeg bad Ricardo om at bede en bøn, så Ånden kunne inspirere mine ord og præstedømmets magt kunne

ine hænder

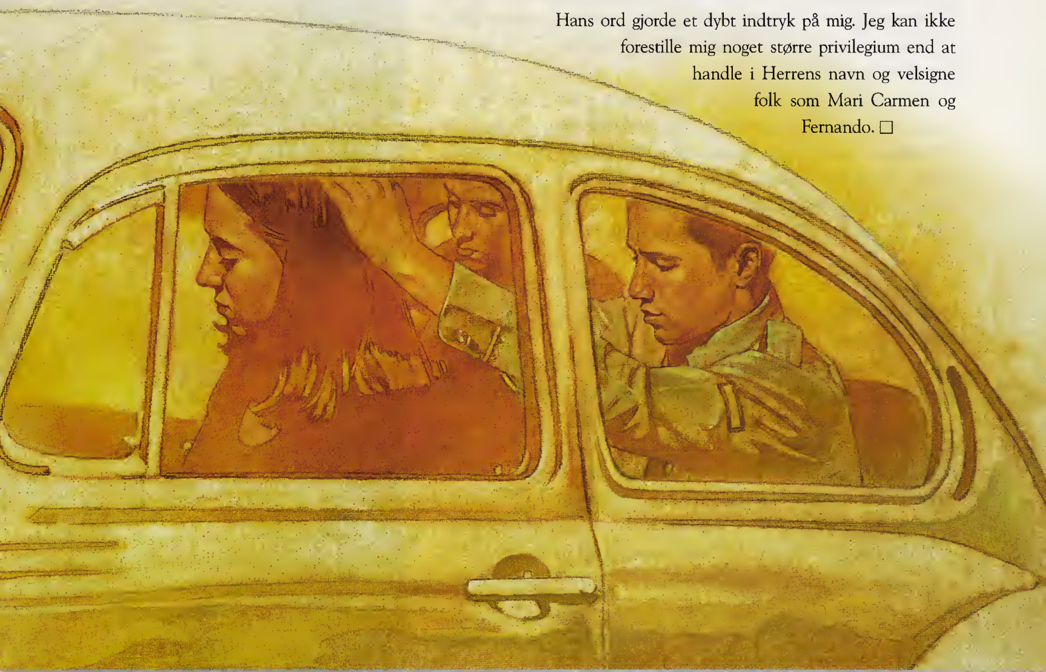
ligge i mine hænder. Hans bøn fyldte mig straks med en fredfyldt følelse, og min frygt forsvandt.

Da vi havde forvisset os om, at vi befandt os i et roligt område, hvor vi ikke ville blive beluret eller forstyrret, lagde jeg hænderne på Mari Carmens hoved. Da jeg begyndte at tale, flød trøstende og opmuntrende ord fra mine læber. Jeg kan ikke huske, præcis hvad jeg sagde, men da jeg var færdig, var mit hjerte fyldt af glæde, og Mari Carmens ansigt var vådt af tårer. Hun fortalte mig, at det jeg havde sagt, var lige de ord, hun havde brug for at høre. Nu følte hun, at hun kunne træffe det rette valg med hensyn til frieriet.

Ricardo satte sig hurtigt om på førersædet, så han kunne køre mig til bussen i tide. Inden jeg vidste af det, tog jeg afsked med mine venner og steg på den snavsede militærbus. Men selv den markante overgang fra det ene miljø til det andet, kunne ikke slette den følelse, som havde overvældet mig – visheden om, at Herren velsigner folk ved gennem præstedømmets kraft. Da jeg lå i min køje den aften, følte jeg igen en overvældende fred fylde mig. Jeg var min himmelske Fader taknemlig for hans tillid til mig.

Syv eller otte måneder senere skulle min ven Ricardo giftes, og jeg rejste til Madrid for at deltage i hans bryllup. Mari Carmen, der for nylig var blevet gift med den mand, som hun havde fortalt os om, var der også sammen med sin mand Fernando. Fernando trykkede min hånd og så mig i øjnene. »Jeg er så taknemlig,« sagde han, »over at du kunne give en velsignelse til den kvinde, som nu er min hustru. Tusind tak.«

Hans ord gjorde et dybt indtryk på mig. Jeg kan ikke forestille mig noget større privilegium end at handle i Herrens navn og velsigne folk som Mari Carmen og Fernando. □

BLIV EN BEDRE HJEMMELÆRER BESØGSLÆRERINDE

Fleksibilitet, kreativitet og hengivenhed hjælper os til at opfylde vores kaldelse som hjemmelærer og besøgslærerinde.

Kellene Ricks Adams

Min mor var syg det meste af min barndom, men da jeg var omkring 15, blev hendes helbred endnu dårligere, og hun forlod næsten aldrig vores hjem. I den periode kiggede mange af wardets medlemmer forbi, men ingen kom tiere end hendes besøgslærerinder. Hver søndag gjorde Colleen Goodwin notater til hvert af møderne i Kirken. Senere besøgte hun så min mor og fortalte hende om hver af talerne og hver af lektionerne, mens søster Marian Eubanks masserede mors ømme og hævede ben og fødder.

Det var ikke noget, som disse søstre bare gjorde et par gange. De gjorde det gennem flere år! De havde begge arbejde og familie. Men vi vidste, at hvis vi nogensinde havde brug for hjælp, kunne vi altid ringe til mors besøgslærerinder. De gik mere end den ekstra mil – de blev mors veninder. Og de viste hendes datter, hvad sand barmhjertighed er. – Tracy Wright, Prairie 5. Ward, Prairie Stav i West Jordan i staten Utah

Wain var en stor, stærk tidligere footballspiller, en udadvendt, omsorgsfuld og hjælpsom ældste. Don var en vidunderlig makker til ham – et eksempel på stille åndelig styrke.

Fra deres allerførste hjemmelærerbesøg vidste vi, at de holdt af os. De sagde det ligeud og oprigtigt. Som mindre aktivt medlem havde jeg tidligere været skeptisk over for alt, der havde med Kirken at gøre, og jeg tvivlede tit på medlemmernes motiver. Men jeg vidste, at de to var her af den rigtige årsag. Jeg vidste, at de ikke kun kom her for at få deres kryds. Jeg vidste, at de kom, fordi de troede på levende profeter, og de betragtede deres kaldelse som hjemmelærere, som en mulighed for at ære deres præstedømme. – Dennis Peacock, Kearns 34. Ward, Kearns Syd Stav i Utah

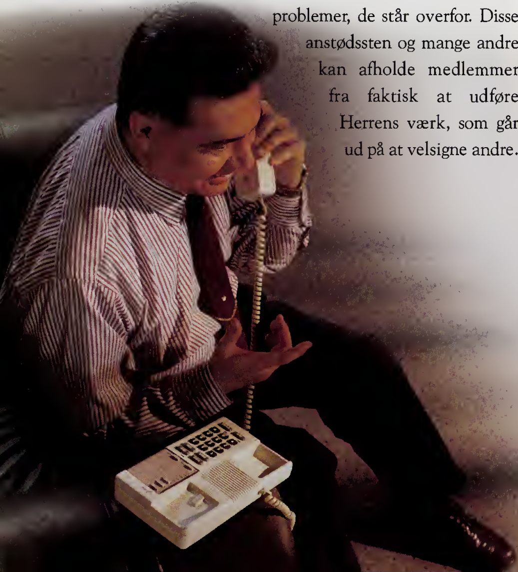
FOTO: MICHAEL VAN DORN

ELLER

Hjemmelærere og besøgslærerinder kan ændre folks liv. Mange medlemmer værdsætter minder om stærke skuldre, kærlige hjerter og hjælpsomme hænder, som har tjent dem gennem disse inspirerede programmer. Men skønt hjemmelærere og besøgslærerinder kan øve en stor indflydelse på andres liv, så kan selve det at opfylde vores ansvar for at »bære hinandens byrder« (Mosiah 18:8) være en udfordring.

Til tider er det svært for makkerparret at finde et tidspunkt, hvor de kan gå ud og besøge deres familier. Men det er vigtigt, at denne indsats udføres parvis i overensstemmelse med det åbenbarede mønster, som fordrer, at præstedømmebærere går ud to og to (se L&P 20:47, 53; 42:6). Det er ofte en større udfordring at få de to travle tidsplaner passet ind i de tildelte familiers planer. Sommetider kan antallet af tildelte familier synes større end hjemmelærerne og besøgslærerinderne kan klare; til tider er afstandene, tiden eller de udgifter, som er forbundet med at tage ud til familierne overvældende. Og til tider går hjemmelærernes og besøgslærerindernes udfordring på at opnå Ånden, så de kan løse de specielle problemer, de står overfor. Disse anstødssten og mange andre kan afholde medlemmer fra faktisk at udføre Herrens værk, som går ud på at velsigne andre.

Hjemmelærere og besøgslærerinder kan måske få gavn af følgende forslag og løsninger, som andre har haft nytte af. Disse forslag kan inspirere til fleksibilitet, kreativitet og hengivenhed, som alle er vigtige ingredienser, når medlemmerne stræber efter at »lære ... og våge over kirken« og »besøge medlemmerne i hjemmene og formane dem til at bede lydeligt og i løndom og til at opfylde alle deres huslige pligter« (L&P 20:42, 47). De principper, som fremsættes her, kan hjælpe hjemmelærere og besøgslærerinder, uanset hvor i verden de tjener.

FASTSÆT ET BESTEMT TIDSPUNKT

En af udfordringerne ved at være hjemmelærer og besøgslærerinde kan være at få truffet aftaler. »Nogle mennesker løser det ved at aftale et fast tidspunkt hver måned, hvor de går ud,« fortæller Bertram C. Willis, der er præsident for Cherry Hill Stav i New Jersey. »Familier og enkeltpersoner ved, at aftalen er den første søndag om eftermiddagen eller den anden onsdag om aftenen.«

Kathleen Berger, der er besøgslærerinde i Palm Bay 1. Ward i Cocoa Stav i Florida, er helt enig. »Vi har flere søstre, som vi skal besøge, og de ved alle sammen, at vi altid kommer om morgenen den første tirsdag i hver måned,« siger hun. »Vi bor langt fra hinanden og kan til tider føle os lidt isoleret, så disse besøg betyder meget for os, og søstrene nyder dem. De kan regne med at blive besøgt disse tirsdag morgener.«

Hjemmelærere og besøgslærerinder siger, at det er vigtigt, at man over for sine tildelte familier udtrykker et oprigtigt ønske om at være en hjælpekilde for dem. Dette ønske kan til dels opnås ved, at man aftaler et fast tidspunkt eller drøfter to eller tre mulige tidspunkter (og noterer sig de dage, som ikke er ledige) med dem, man skal besøge. Mens man drøfter mulighederne, bør man give udtryk for sin kærlighed til og omsorg for familien. Det kan være nødvendigt med fleksibilitet og kompromisser, men trygheden ved at have en fast aftale letter en del af det pres, som er forbundet med indsatsen som hjemmelærer eller besøgslærerinde.

FOTO: STEVE BUNDERSON

VÆR FLEKSIBEL NOK TIL AT OPFYLDE SÆRLIGE BEHOV

I mange områder er der flere enkeltpersoner og familier, der skal besøges, end der er aktive medlemmer som med en vis rimelighed kan klare det ansvar. I Fort Payne Gren i Chattanooga Stav i Tennessee er der kun tre aktive præstedømmebærere, inklusiv grenspræsident Roman Lilly. Men de tre mænd har ansvaret for at besøge 48 familier – og som regel når de at besøge mindst 45 af dem.

»Vi bruger to lørdage om måneden på at gå på hjemmelærerbesøg, og vi går hver især ud med vores hustruer – de udfører så deres besøgslærerindebesøg ved samme lejlighed,« forklarer præsident Lilly. Når ægtepar besøger medlemmer, som har særlige behov, kan det med biskoppens eller grenspræsidentens godkendelse rapporteres som både et hjemmelærerbesøg og et besøgslærerindebesøg (se *Håndbog for Det Melkisedekske Præstedømmes ledere*, 1990, s. 5).

»Vi tager af sted om morgenen og er som regel hjemme ud på eftermiddagen. Af og til sætter vi en aften af til at besøge familier, som vi ikke kan træffe om lørdagen, og i sjældne tilfælde besøger vi nogen inden eller efter kirke. Vores ward dækker et område på ca. 115 km i diameter, men vi forstår de muligheder og det ansvar, som ligger i hjemmelærerprogrammet.«

Som det ses i Fort Payne Gren er behovet for, at mand og hustru går ud sammen som både hjemmelærer og besøgslærerinde usædvanligt. Præstedømmeledere i andre områder har valgt andre fremgangsmåder.

I Carey Stav i Idaho f.eks. er der ikke aktive medlemmer nok til at besøge alle. I et forsøg på at løse det problem har præstedømmelederne haft størst succes med at søge Åndens vejledning til at afgøre, hvem der har mest behov for besøg. Michael Chandler, der er førsterådgiver i stavspræsidentskabet, forklarer: »Hvert år beder vi wardslederne om at tage de tildelte familier op til vurdering og bede om inspiration til, hvilke familier der har brug for at få tildelt hjemmelærere. Med tiden får vi besøgt alle medlemmerne.«

*H*ERRENS REDSKABER

Gennem tiden har Kirkens præsidenter og præsidentinder for Hjælpeforeningen fremhævet hensigten med og vigtigheden af vores virke som hjemmelærere og besøgslærerinder.

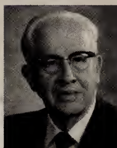
Præsident Gordon B. Hinckley
Kirkens præsident, 1995 til i dag

»»Lærerens pligt er bestandigt at våge over menigheden, at være hos medlemmerne og styrke dem« (L&P 20:53). Sådan lyder befalingen fra Herren. Jeg håber, at hjemmelærere og besøgslærerinder vil erfare to ting: For det første den udfordring, som ligger i deres store kaldelse, og for det andet glæden ved resultatet af deres virke, især med dem iblandt os, som er mindre aktive. Jeg håber, at disse lærere vil knæle ned og bede om vejledning, og derefter gå ud og føre disse vildfarne sjæle tilbage til Kirkens fold. Hvis hjemmelærere og besøgslærerinder tager imod denne udfordring, så tror jeg oprigtigt på, at de vil nyde den søde og vidunderlige følelse, som kommer af at være et redskab i Herrens hænder til at føre nogen tilbage til aktivitet i hans Kirke og Rige.

Jeg bønfalder os alle om at nå ud til vores brødre og søstre, som engang i en kort periode har kendt det gengivne evangeliums skønhed og under og som af en eller anden årsag har forladt det.

Må alle hjemmelærere forstå, at de har et uafvendeligt ansvar for at komme ud i medlemmernes hjem og belære dem om at efterleve evangeliets principper mere trofast, at sørge for at der

ikke findes uretfærdighed eller bagvaskelse eller ond tale, at opbygge troen og at se efter, om familierne klarer sig rent timeligt. Det er et meget alvorligt ansvar; det er det virkelig. Men det er ikke nogen tung byrde – det kræver blot en smule mere tro. Det er vores bedste indsats værd« (*Ensign*, marts 1997, s. 27).

Præsident Ezra Taft Benson
Kirkens præsident, 1985-1994

»Hjemmelærer- og besøgslærerindeprogrammerne er inspirerede. De har til hensigt, at hvert medlem af Kirken bliver besøgt hver måned, både de aktive og de mindre aktive. Læg større vægt på jeres virke som hjemmelærere og besøgslærerinder« (*Ensign*, september 1987, s. 4).

»Jeg føler mig tilskyndet til at tale til jer om et præstedømmeprogram, som har været inspireret fra begyndelsen – et program, der rører folks hjerte, som ændrer menneskeliv og redder sjæle. Det er et program, som er godkendt af vor himmelske Fader. Et program, der er så vigtigt, at hvis det udføres, vil det være med til at forny Kirken åndeligt og ophøje dens medlemmer og familier.

Jeg taler om præstedømmets hjemmelærerbesøg ...

... Det er præstedømmets måde at våge over de hellige på og udføre Kirkens mission. Hjemmelærerarbejdet er ikke bare en opgave. Det er en hellig kaldelse« (*Stjernen*, juli 1987, s. 46).

»Husk, at både kvantitet og kvalitet har betydning, hvis man vil være en effektiv hjemmelærer. I bør udføre kvalitetsbesøg, men skal samtidig have kontakt med hver af jeres tildelte familier hver

Hjemmelærere og besøgslærerinder fortæller også, at når det ikke er muligt for dem at besøge alle deres familier, så vejleder Ånden dem til de familier, som har størst behov for besøg. Når det gælder besøgslærerinderne, og kun dem, kan en telefonopringning eller en seddel gøre det ud for et besøg, når det ikke er muligt for besøgslærerinderne at besøge dem, de har fået tildelt.

I områder, hvor der er forholdsvis mange mindre aktive medlemmer i forhold til aktive medlemmer, kan fuldtidsmissionærerne, med præstedømmeledernes godkendelse, fungere som makkere for melkisedekske præstedømmebærere, som besøger mindre aktive familier.

PRÆSENTATION AF BUDSKABET

For nogle hjemmelærere og besøgslærerinder kan det at fremføre et formelt budskab under uformelle forhold virke pinagtigt. Selv i de tilfælde, hvor alle de tilstedeværende er fuldt aktive i Kirken, kan det være vanskeligt at dreje samtalen fra småsnak til et åndeligt budskab. Det er også lidt af en udfordring at præsentere et budskab, som har lige stor interesse for både voksne, teenagere og børn. Når hjemmelærere eller besøgslærerinder besøger mennesker, som ikke bryder sig om at tale om evangeliet, eller som måske direkte har frabedt sig samtaler om evangeliet, kan situationen blive endnu mere pinagtig.

Men der findes flere neutrale måder at præsentere et åndeligt budskab på. Hvis de pågældende ikke bryder sig om at tale om evangeliet, foreslår Larry W. Watkins, der er præsident for Cape Girardeau Stav i Missouri, at man giver dem pjecer eller artikler, som de kan læse på egen hånd. En anden mulighed er at invitere disse medlemmer med til en bestemt fest, fireside, aktivitet, et særligt program eller møde og fortælle dem, hvad temaet eller emnet er, og hvorfor det er vigtigt for dem at overvære det.

»Det er meget vigtigt at lytte til Ånden, når man går ud som hjemmelærer eller besøgslærerinde,« siger Jack Cook, der er medlem af højrådet i College Station Stav i Texas. »Vi har en gruppeleder for højpræsterne og hans

FOTO: WELDEN ANDERSEN

makker, som besøgte en enlig mor og hendes datter. Familien var aktiv, men talte om, at de følte sig åndeligt ›tomme‹. Der skete ikke meget rent åndeligt.

Under et besøg følte denne mand sig tilskyndet til at foreslå, at denne søster skulle overveje at besøge templet. Hendes øjne lyste op. Den mulighed havde hun slet ikke overvejet.

Med tempelbesøget for øje satte hun sig mål, gjorde fremskridt og udviklede sig helt fantastisk,« siger bror Cook. »Den dag, hvor hun besøgte templet, var hun helt ekstatisk. Hendes hjemmelærer havde lyttet til Ånden, og det har ændret hendes liv.«

MODTAGELSE AF BUDSKABET

Det fremmer også Ånden i et hjem, når de besøgte familier eller enkeltpersoner udviser tålmodighed. »Jeg har altid udført mine besøgslærerindebesøg, og jeg har altid ladet mine besøgslærerinder besøge mig,« fortæller Lynda Stout, der er medlem af Lehi 3. Ward i Lehi Vest Stav i Utah. »Men det var først, da jeg fik Alene Hardee og Wanda Johnson som besøgslærerinder, at jeg forstod, hvorfor Herren har givet inspiration til dette program, der går ud på at våge over, velsigne og undervis hans døtre.

Søster Hardee og søster Johnson kom med slik til mine børn ved juletid og huskede min fødselsdag. Men det, der gjorde størst indtryk på mig, var den måde, hvorpå de læste besøgslærerindebudskabet for mig hver måned. De to dejlige søstre var i halvfjerdserne, og til tider havde de svært ved at se ordene, eller også hakkede de i det, når de forsøgte at udtale et ord rigtigt. Men jeg kunne mærke på den omhyggelige måde, hvorpå de læste hvert enkelt budskab, at de betragtede deres ansvar for at overbringe det som en vigtig kaldelse fra Herren.«

måned. Som hyrder for jeres familier, både de aktive og de mindre aktive, bør I ikke være tilfredse med kun at nå de 99. Jeres mål bør være at udføre 100% hjemmelærerbesøg hver måned« (*Stjernen*, juli 1987, s. 46–47).

Elaine L. Jack
Præsidentinde for Hjælpeforeningen, 1990-1997

»Som besøgslærerinder virker vi som mødre, søstre, hjælpere, kammerater og venner for hinanden« (*Church News*, den 4. september 1993, s. 6).

»Som besøgslærerinder når vi ud til hinanden. Handlinger siger ofte mere end mange ord. Vi knyttes sammen, når vi ler sammen. En kort samtale forfrisker vores sjæl. Vi kan ikke altid bære de tyngedes byrder, men vi kan løfte dem, så de bedre kan bære dem« (*Church News*, den 7. marts 1992, s. 5).

Vi bør aldrig undervurdere betydningen af det personlige besøg. Ligesom kvinderne gik omkring i Nauvoo og indsamlede oplysninger om enkeltpersoners og familiers forhold, tager søstre i Perth i Australien og Papeete på Tahiti ud til deres næstes hjem for at besøge og opbygge hinanden. Jeg synes, at det er spændende, at tilhøre et verdensomspændende fællesskab af kvinder, som holder et omsorgsfuldt øje med hinanden. Nogle gange, når jeg har været ude som besøgslærerinde, har jeg tænkt på det og spekuleret på, om kvinder i Manitoba i Canada eller i Mexico eller i Frankrig eller måske endda i (Rusland) mon var ude som besøgslærerinde samtidig med mig.

Skønt nogle mennesker måske ville blive irriteret over bare at få månedens budskab læst højt, så forstod søster Stout vigtigheden af at modtage det evangeliske budskab i den form, det nu måtte komme på. Hendes ydmyge lydhørhed over for budskabet, gjorde det muligt for hende at føle Ånden og sine besøgslærerinders kærlighed.

GEOGRAFISKE AFSTANDE

Mens nogle enheder i Kirken i områder, hvor der bor mange sidste dages hellige, kun dækker nogle få kvadratkilometer, er der mange enheder, som dækker flere hundrede kvadratkilometer. North Slope Gren i Fairbanks Stav i Alaska dækker mere end 20.000 kvadratkilometer. Og oven i det er området hyllet i nattemørke døgnet rundt flere måneder om året, og temperaturen kan falde til 46 graders frost. »I vintermånederne har vi også problemer med isbjørne,« siger Gaylin Fuller tørt. Han har virket som grenspræsident i omkring fem år.

»Vi har muligvis den geografisk største gren i Kirken,« fortsætter han. »Vi har medlemmer, der bor nær grænsen til Canada, og andre, der bor nær grænsen til Rusland. Den eneste måde, hvorpå man kan nå ud til nogle af disse områder, er med passagerfly.

Så jeg behøver vist ikke at sige, at vores hjemmelærerbesøg til de områder foregår telefonisk,« siger han. »Men vi sørger for at ringe til vores tildelte familier hver måned. Hvis der er unge i familien, ringer præsidentskaberne fra Unge Mænd og Unge Piger også. Til tider får disse familier adskillige opringninger hver måned. Vi sender dem også materiale fra konferencerne og nyt om Kirken.«

Men uanset om besøgene udføres i hjemmene eller telefonisk, så bliver alle medlemmer kontaktet. »Det er utroligt vigtigt. Det ved vi alle sammen,« siger præsident Fuller om de ti hjemmelærerpar, der udfører alle hjemmelærerbesøg i hans gren.

FOTO: MICHAEL VAN DORN

Selv om Duluth Stav i Minnesota ikke er så stor som North Slope Gren, så dækker den dog et stort område. »Der er økonomiske nedgangstider i vores område i øjeblikket, og mange af vore medlemmer har et meget stramt budget,« forklarer Gabriele Pihlaja, der er stavens hjælpeforeningspræsidentinde. »Der er ikke mange penge til benzin, og at være besøgslærerinde kan gøre et stort indhug i familiens økonomiske ressourcer.

Vores søstre ved, at et månedligt besøg er det bedste,« fortsætter hun, »men det korte og det lange er, at uanset hvad du gør, så lad være med ikke at gøre noget. Hvis omstændighederne ikke tillader, at man besøger alle hver måned, så opfordrer vi søstrene til i hvert fald at besøge en eller to af dem, de har på deres liste. De andre søstre skal så mindst have en telefonopringning eller et brev. Og næste måned besøger besøgslærerindeparret to andre søstre. På den måde får alle et besøg i kvartalet.«

Flere ældre søstre, som ikke længere kan køre bil, foretager hjemmebesøg – via brev. »Vi beder disse søstre om hver måned at skrive til forskellige medlemmer, heriblandt nogle mindre aktive søstre,« siger søster Pihlaja. »Brevene rummer oplysninger om Hjælpeforeningens hjemkundskabsmøder og kommende wardsaktiviteter, og søstrene indbyder altid modtageren til at overvære disse begivenheder. En søster modtog for nylig et takkebrev fra en søster, som hun har skrevet til i to år. Det var al umagen værd.«

OPLÆRING AF TEENAGERE

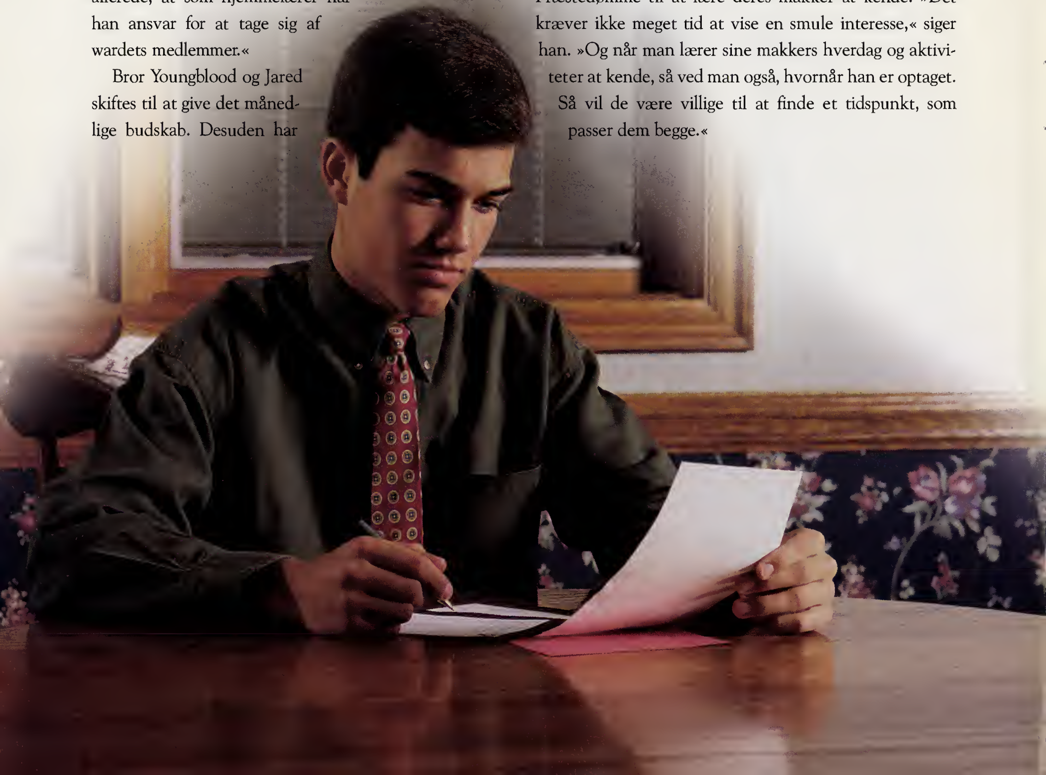
Hjemmeundervisning byder på enestående udfordringer, når bærere af Det Melkisedekske Præstedømme får tildelt en kammerat fra Det Aronske Præstedømme, som er travlt optaget af skole, arbejde og venner. Sommetider har de ikke så megen erfaring med hjemmeundervisning, at de forstår betydningen af opgaven. Det er vigtigt at oplære dem grundigt og involvere dem som jævnbyrdige kammerater.

»En dag vil det være min makker Jared Barrott, der står med ansvaret,« bemærker Rick Youngblood, der er medlem af Hixson Ward i Chattanooga Stav i Tennessee. »Han er lige blevet ordineret til lærer, men han forstår allerede, at som hjemmelærer har han ansvar for at tage sig af wardets medlemmer.«

Bror Youngblood og Jared skiftes til at give det månedlige budskab. Desuden har de to udarbejdet en liste over de seks tildelte familiers fødselsdage og bryllupsdage. »Hver måned sætter vi os ned og skriver et brev i forbindelse med en af deres mærkedage,« siger bror Youngblood. »Så sender Jared dem. Og jeg spørger ham altid, om han har nogle forslag til, hvordan vi bedre kan opfylde familiernes behov og hjælpe dem til at føle Ånden.«

Præsident Watkins opfordrer biskopperne i sin stav til at drøfte betydningen af hjemmelærerprogrammet med brødrene i Det Aronske Præstedømme, såvel som deres forældre. »Forældre kan vejlede og opmuntre den unge mand til at passe sin kaldelse,« forklarer han.

Han råder også brødrene i Det Melkisedekske Præstedømme til at lære deres makker at kende. »Det kræver ikke meget tid at vise en smule interesse,« siger han. »Og når man lærer sine makkers hverdag og aktiviteter at kende, så ved man også, hvornår han er optaget. Så vil de være villige til at finde et tidspunkt, som passer dem begge.«

Myron Arthur Peterson, der er præsident for Cardston Stav i Alberta, foreslår, at man byder sin makker fra Det Aronske Præstedømme på en is efter besøgene. »Og husk altid at bede sammen med din makker, inden du går ud på hjemmelærerbesøg. Det påkalder Ånden og hjælper jer begge til at få gode oplevelser.«

OPSYN MED BØRNENE

Besøgslærerinderne har deres specielle udfordringer. »Nogle gange bryder besøgslærerinderne sig ikke om at tage deres små børn med ud på besøg, men det kan være både dyrt og vanskeligt at finde en babysitter,« siger Karrie Hoopes, der er hjælpeforeningspræsidentinde i Duchesne 2. Ward i Duchesne Stav i Utah. »I vores ward har vi nogle søstre, der passer børn, mens mødrene er ude som besøgslærerinder. Det er deres månedlige besøgslærerindeansvar.

Vi har også et aftendistrikt for de besøgslærerinder og søstre, der foretrækker aftenaftaler. Dette besøg består af besøgslærerinder, hvis mænd ser efter børnene efter arbejde, og det omfatter også udearbejdende søstre, som hverken kan gå ud eller få besøg i løbet af dagen.«

Fleksibilitet er et *must*, tilføjer søster Hoopes. »Vi har en søster, der bad om at blive besøgt klokken syv om morgenen. Det er det tidspunkt, der passer hende bedst. To søstre påtog sig opgaven. Vi har andre søstre, der klarer deres besøg i frokostpausen fra arbejde eller på andre tidspunkter, hvor det bedst passer forskellige søstre.«

Christine Willis, der er tidligere Hjælpeforeningspræsidentinde i Moorestown Ward i Cherry Hill Stav i New Jersey, fortæller, at mange søstre i hendes ward skiftes til at babysitte hinandens børn. »De siger: ›Hvis du passer mine børn, mens jeg går ud på besøg, så passer jeg dine.‹ Det gavner alle, og besøgene bliver udført,« forklarer hun.

REGELMÆSSIGE INTERVIEW ER EN STOR HJÆLP

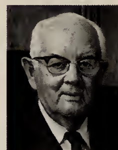
Der er stor enighed blandt de lokale ledere om, at en effektiv indsats som hjemmelærere og besøgslærerinder

Det er en dejlig tanke, at tilhøre noget, der er større end os selv» (*Eye to eye, heart to heart*, 1992, s. 142–143).

Barbara W. Winder
Præsident for Hjælpeforeningen, 1984-1990

»Som besøgslærerinder har vi mulighed for at følge Frelseren. Når vi udviser kærlighed og tjener uselvisk, bliver vi Herrens redskaber, der i perioder med fysiske, følelsesmæssige og åndelige behov kan røre hjerter og ændre liv. Besøgslærerindeprogrammet er selve kernen i evangeliet og giver os en mulighed for at praktisere de principper, der findes i Mosiah 18:8–9: ›Villige til at bære hinandens byrder ... villige til at sørge med dem, som sørger og trøste dem, der har trøst behov og stå som Guds vidner til alle tider ... så (vi) må have det evige liv‹« (*Ensign*, marts 1997, s. 33).

Præsident Spencer W. Kimball
Kirkens præsident, 1973-1985

»Når jeg tænker på besøgslærerinder, kommer jeg også til at tænke på hjemmelærere, og jeg mener, at jeres pligter på mange måder minder om hjemmelærerernes pligter, som kort sagt er ›bestandigt at våge over menigheden‹ – ikke tyve minutter om måneden, men bestandigt – ›at være hos medlem-

FOTO: STEVE BUNDERSON

merne og styrke dem‹ – ikke bare banke på døren, men være hos dem, opmuntre dem, styrke dem, indgyde dem kraft og styrke – ›og påse, at der ikke findes nogen uretfærdighed ... noget udestående ... bagvaskelse og ond tale‹ (L&P 20:53–54) ...

For at opnå fremgang må besøgslærerinden ønske at forstå den større hensigt med programmet og huske den til enhver tid, hun skal have store visioner, en fantastisk begejstring, som ikke er til at slå ned, en positiv indstilling og selvfølgelig stor kærlighed« (*Stjernen*, december 1978, s. 24–25).

»Det vil være en herlig dag, når alle hjemmelærere, samt de, der virker inden for missionering, slægtsforskning og velfærdsprogrammet og alle andre programmer, bliver hjemmelærere i ordets egentlige betydning, så de sørger for alle aspekter af familiernes tilværelse – åndeligt, timeligt, økonomisk, moralsk og ægteskabeligt. Det vil være en glædens dag!« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 524).

Barbara B. Smith
Præsidentinde for Hjælpeforeningen, 1974-1984

»Vi skal finde frem til dem iblandt os, der har problemer, og derefter bruge vores Gudgivne talenter til at udvise kærlighed og lette andres byrder. Det har været vores befaling fra begyndelsen. Det er vores befaling i dag. Vi bør personligt besøge hinanden i hjemmene, og vi bør berede vores sjæl, så vi kan finde dem, der har brug for os og tilbyde vores venskab, hjælpe dem og opmuntre dem til at møde dagligdagens udfordringer« (*Ensign*, marts 1997, s. 37). □

kræver, at ledere, hjemmelærere og besøgslærerinder forstår, at det er en kaldelse fra Herren.

Så tidligt som på Det Nye Testamentes tid opfordrede profeterne medlemmerne til flittigt at hjælpe og tjene hinanden. »Vær hyrder for Guds hjord hos jer,« formanede Peter i 1 Pet 5:2–4, »vogt den, ikke af tvang, men frivilligt, som Gud vil det, ikke for ussel vindings skyld, men glad og gerne.

Gør jer ikke til herskere over dem, I har ansvaret for, men vær forbilleder for hjorden;

og når hyrden over alle hyrder åbenbares, skal I få herlighedens uvisnelige sejrskrans.«

Tidligt i Kirkens historie fik brødrene i præstedømmet besked på, at »besøge hvert enkelt medlems hjem og formane dem til at bede lydeligt og i løndom samt opfylde alle huslige pligter« og »bestandigt at våge over menigheden, at være hos medlemmerne og styrke dem« (L&P 20:51, 53).

En af de bedste måder at hjælpe hjemmelærere og besøgslærerinder til at forstå deres kaldelses hellighed er ved at holde regelmæssige interview (se *Håndbog for Det Melkisedekske Præstedømmes ledere*, 1990, s. 9–10; *Håndbog for Hjælpeforeningen*, 1988, s. 4, 15). »Der skal være en form for forvaltningsinterview, helst med lederen, som viser hjemmelærerne, at det de udfører har betydning,« siger R. Spence Ellsworth, der er præsident for Carey Stav i Idaho. »De skal vide, at de informationer, som de skaffer om deres familier, kommer tilbage til de rette mennesker og bruges til at velsigne dem.«

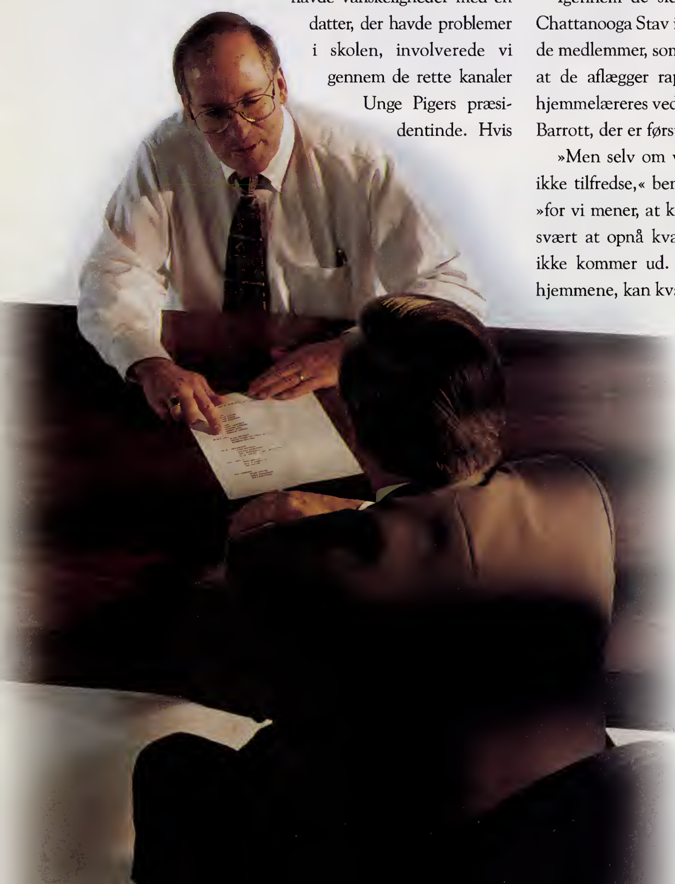
Mens Dan MacClain fra Manchester Ward i Concord Stav i New Hampshire, tjente som ældsternes kvorumspræsident, interviewede han og hans rådgivere i gennemsnit 30 hjemmelærere om måneden. »Interviewene var ikke lange,« siger han. »Vi aftalte et tidspunkt før eller efter kirke og nogle gange i løbet af ugen.

Først spurgte vi præstedømmebæreren, hvordan han havde det og hvordan han havde det med at være hjemmelærer. Vi bestræbte os på at bruge denne tid til at vise

FOTO: STEVE BUNDERSON

vores påskønnelse, motivere ham og hjælpe ham til at forstå vigtigheden af hans kaldelse som hjemmelærer. Og vi forsøgte at løse de problemer, som han måtte have med hensyn til sit virke som hjemmelærer, hans makker, aftaler og den slags.

Derefter gennemgik vi hver familie på hans liste for at vurdere deres behov. Nøglen var, at kommunikationen ikke stoppede der. Hvis vi fandt ud af, at en familie havde vanskeligheder med en datter, der havde problemer i skolen, involverede vi gennem de rette kanaler Unge Pigers præsidentinde. Hvis en familie havde økonomiske problemer og trængte til hjælp, fik biskoppen og Hjælpeforeningspræsidentinden besked. Vi videregav de informationer, som vi fik gennem vores interview med hjemmelærerne, til de mennesker, som kunne gøre noget ved dem.

Når hjemmelærerne ser, at programmet begynder at fungere, indser de, at de virkelig har betydning,« konkluderer bror MacClain.

Igennem de sidste mange år har hjemmelærerne i Chattanooga Stav i Tennessee hver måned besøgt 90% af de medlemmer, som de har fået tildelt. »Nøglen til det er, at de aflægger rapport ved interviews eller for nogle hjemmelæreres vedkommende telefonisk,« siger James L. Barrott, der er førsterådgiver i stavspræsidentskabet.

»Men selv om vi er glade for denne succes, så er vi ikke tilfredse,« bemærker stavspræsident Dallas Rhyne, »for vi mener, at kvantitet går forud for kvalitet. Det er svært at opnå kvalitetsbesøg, hvis hjemmelærerne slet ikke kommer ud. Når præstedømmebærerne er ude i hjemmene, kan kvaliteten begynde.«

Tid, afstand, personlighed, holdning – listen over udfordringer er uendelig. »Det er reelle problemer,« erkender søster Willis. »Men de fleste løsninger kan nok findes ved, at vi hjælper vores hjemmelærere og besøgslærerinder til at acceptere og efterleve de pagter, som de indgik ved dåben og i templet.

Den dag vi når til det punkt, udfører vi vores kaldelser, fordi vi har sluttet pagt om det, og ikke bare på grund af tal og rapporter. Vi må fortælle andre om vores erfaringer og det, vi har lært. Men i den sidste ende er grunden til, at vi går ud som hjemmelærere og besøgslærerinder, at vi elsker Herren og hans børn.« □

ESTHERS SIDSTE GAVE

Beth Dayley

Det første, jeg bemærkede blandt de travle ambulancefolk og hylende sirener den kolde januarmorgen i Utah, var Esthers hænder. Hendes lange, stærke fingre, der altid havde været travlt beskæftiget med at hjælpe andre, var nu forkrampede og livløse. Mine egne hænder rakte ud for at varme hendes, og hendes lukkede øjne åbnedes et kort øjeblik. Hun så sig omkring, som for at finde ud af, hvem der var hos hende.

»Bare rolig, Esther,« sagde jeg trøstende, mens jeg rettede på hendes natkjole og dækkede hende med et tæppe. »Lægerne skal nok snart finde ud af, hvad der er sket med dig.« Jeg kunne mærke, at Esther slappede af. Så blev vi begge hurtigt hjulpet ind i ambulancen og kørt til det nærmeste hospital.

At sige, at Esther bare var min nabo, ville være som at sige, at solen bare er en lyskilde. Esthers hænder havde taget min hånd, da jeg var teenager og ført mig til alle skolebibliotekets skatte. Igennem mere end 40 år havde hendes hænder formidlet kundskab og tjent alle i kvarteret. Hun havde ansat og tålmodigt lært mange unge, hvordan de skulle beskære og pleje hendes frugthave,

ILLUSTRERET AF SHERI LYNN BOYER DOTY

hvordan de skulle forskønne kvarteret og hvordan de skulle elske deres næste. Hun havde taget sig af både gamle og nye naboer, og hendes hænder havde knyttet vores kvarter sammen til et tæppe af venskab, der strakte sig langt ud over dets fysiske grænser.

Hele den travle vinter havde jeg længtes efter at hjælpe nogen. Men jeg vidste, at det var et nytteløst ønske. Jeg arbejdede på fuld tid i et stresset job, og jeg var en travl mor med fem meget aktive børn i alderen fra fem til 25, deriblandt to, som skulle giftes med få ugers mellemrum. Mit ansvar for min familie, mit arbejde, Kirken og lokalsamfundet gjorde, at det var en kamp bare at overleve hver dag. Men noget dybt i mit indre råbte på at få lov til at hjælpe en eller anden.

Mange morgener, når jeg gennemgik de opgaver, som jeg havde klaret dagen før, og planlagde strategien for den gryende dag, mindedes jeg Herrens formaning om ikke at gå hurtigere eller arbejde mere end man har kræfter til (se L&P 10:4), og så tænkte jeg: »Måske får jeg tid til at lave mad til en eller anden i morgen eller komme med blomster til en syg ven.«

I mine øjne var det at tjene noget rent fysisk, der blev givet som gave: Det var hjemmelavet slik eller hjemmebag til jul, nybagt brød til en ny nabo eller brugt tøj til en fattig familie. Men nu, hvor jeg sad ved Esthers seng denne kolde vinterdag, lærte Esther mig, at det at tjene er noget helt andet.

»Giv min hånd et klem, Esther,« sagde lægen. »Kom nu, Esther, du kan jo godt.«

»Jeg gør mit bedste,« svarede Esther, men hendes ord blev snøvlede og stemmen svandt bort. Lægen rystede på hovedet og slap Esthers livløse hånd.

»De flytter dig ind ved siden af nu, Esther,« forklarede jeg, mens de kørte hendes seng ud fra skadestuen. »Det skal nok gå alt sammen.« Hendes skræmte øjne søgte trøst i mine og lukkedes så fredfyldt.

Men trods min bekymring for Esther, følte jeg en usædvanlig fred. For en gangs skyld i mit travle liv vidste jeg, at jeg var der, hvor der var brug for mig. Jeg tænkte slet ikke på min liste over lørdagspligter. Jeg var ikke bekymret for min familie. De vidste, at jeg sad hos Esther, og deres bønner var hos mig i det lille, lukkede lokale.

Morgenen blev til eftermiddag. Jeg ringede til Esthers familie, som boede i en anden stat, og satte dem ind i situationen. Jeg fungerede som forbindelsesled mellem hospitalet, Esther og hendes familie, der gjorde deres for at tackle situationen. Og jeg talte med Esther.

Mens jeg sad hos Esther, kunne jeg se mørke skyer samle sig, og sneen begyndte at falde. Min tanker gik 35 år tilbage til den dag, hvor min bedstemor havde fået sit sidste slagtilfælde. Andre havde været bange for den tavse fremmede, der nu beboede min bedstemors skrøbelige legeme, men min mor havde sagt, at vi skulle tage hendes hånd, kærtegne den og tale til hende.

»Jeg tror godt, at hun kan høre jer, selv om hun ikke kan kommunikere,« havde min mor sagt. »Hun har brug for at høre og føle, at I elsker hende. Tal til hende, rør ved hende og lad hende vide, at I elsker hende.«

Jeg havde ikke tænkt på mors ord i mange år, men de dukkede op igen, mens jeg talte til Esther, kærtegnede hendes ubevægelige hænder og fyldte det lille værelse med mine hviskende bønner.

Alt for hurtigt fyldtes værelset af Esthers familie, og jeg fjernede mig, så de kunne samles omkring hende. Da de begyndte at kærtegne hendes slappe hænder og hendes hår og tale til hende, ophørte den nødssituation, som havde holdt mig ved hendes hele dagen.

»Hun er gået i dyb koma,« forklarede sygeplejersken Esthers kære. »Til at begynde med forsøgte hun at kommunikere, men nu er hun bevidstløs og helt væk.«

Jeg stod i døren og kastede et sidste blik på Esthers livløse hænder. De virkede mere afslappede nu, men de forblev åbne og udstrakte mod andre. Jeg tørrede en taknemlig tåre fra mine øjne og takkede Esther for hendes sidste gave til mig. □

Moses og den brændende busk, af **Domencio Fetti**

*»Dér viste Herrens engel sig for ham i en flammende ild fra en tornebusk ... og Gud sagde:
› ... Tag dine sandaler af, for det sted, du står på, er hellig jord‹«* (2 Mos 3:2-5).

»Jeg håber, at hjemmelærere og besøgslærerinder vil erfare to ting: For det første den udfordring, som ligger i deres store kaldelse, og for det andet glæden ved resultatet af deres virke, især med dem iblandt os, som er mindre aktive.«

– PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

(Se »Bliv en bedre hjemmelærer eller besøgslærerinde«, side 34).

DANISH

